

ஆக்காட்டி

| 1997 |

#17

கட்டுரை / செந்தூரன் 05
புனிதரைத் தூர ஓட்டுதல்

மொழிபெயர்ப்பு / Shrenik Rao / தமிழில் -நாஷிரா நஸ்ருதீன் ... 14
ஹிட்லரின் இந்துக்கள் - இந்தியாவில் நாஸிக்களை விரும்பும்
தேசியவாதிகளின் எழுச்சி

கட்டுரை / மீக்காயீல்21
போருக்குப் பின்னரான சில சிறுகதைப்பிரதிகள் மீதான வாசிப்பும்
புரிதலும்.

நாவல் பகுதி / யதார்த்தன்..... 26
சாத்தானின் நாணயங்கள்

கட்டுரை / செந்தூரன் 33
நடுகல் - துயரிடை தோய்தல்

பத்தி / சி.புஷ்பராணி 38
நீங்காத வலியில் தொடரும் பக்கங்கள்

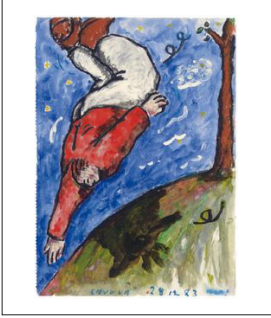
கதை / நெற்கொழுதாசன் 44
செண்பகம்

எதிர்வினை / தர்மு பிரசாத் 50
செண்பகம்

கவிதை / நெற்கொழுதாசன்

ஆக்காட்டி / தை 2020

தொகுப்பும் கவிரப்பும் : கர்மபிசாக் (dhoirasath@gmail.com)

\ தொகுப்பும் தவிர்ப்பும்

வெறும் தொகுப்புகளாக மட்டும் இருப்பதே சமகாலச் சிற்றிதழ்களின் போதாமை. தொகுப்பிற்குத் தெளிவான நோக்கங்களோ, விமர்சனபூர்வமான அணுகுமுறைகளோ இருப்பதில்லை என்பது அவற்றின் இன்னொரு போதாமை. அதனால் படைப்புகளின் தரமும் நோக்கமும் இலக்கற்ற சந்தை மனநிலையில் இருக்கின்றன. நாட்சந்தையின் காய் கறிகள் போல இதழ்களினுள் படைப்புகள் பரப்பி வைக்கப்படுகின்றன. அனுப்பப்படும் படைப்புகள் அனைத்தும் சிறு திருத்தமும் இன்றி அப்படியே வெளியாகும் வாய்ப்புகள் மலிந்திருக்கும் சூழல். நல்ல விமர்சனங்கள் என்பவை புண்படுத்தாத அபிப்பிராய உதிர்வுகள் என்றாகிவிட்டன. இதுவே அதிகம், போதும் என்ற தடித்த தோல் நிலைக்குப் படைப்பாளிகளும் நகர்ந்து விட்டார்கள். தங்களைப் படைப்பில் கூர் தீட்ட/தொகுக்க / உடைக்கத் தேவையில்லாத, அலுப்பில்லாத வசதியானதொரு நகர்வது.

மொழியில் ஏற்கனவே நிகழ்ந்தவற்றைச் சலிக்கச் சலிக்கத் திரும்பவும் போலச் செய்யும் சோம்பலான படைப்பூக்க நிலையும், அவற்றை விமர்சனமின்றி அப்படியே வரித்துக் கொள்ளும் சள்ளையான இலக்கிய வெளியும் மிகுந்த அயர்ச்சி தருகின்றன. சிறு விமர்சனங்களுக்கும் மனம் ஓடிந்து துவண்டு விடுபவர்களும் இச்சோம்பல் மனநிலையில் திளைத்திருக்கவே விரும்புகின்றனர். படைப்பாளிக்கு விமர்சனங்கள் ஓர் எல்லையின் பின்னர் பொருட்டில்லைத்தான். அந்த எல்லை ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் மாறும் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையது. புதுமைப்பித்தனுக்கு «வேதாந்திகளின் கைகளுக்குச் சிக்காத கடவுள் போன்றது அவர் பிறப்பித்து விட்டவை» வாசகர்களுக்கு?

விமர்சனமற்ற ஏற்புச் சூழல் தீவிரத்தை இழந்து, பாராட்டுகளுடனும் புகழுரைகளுடனும் திருப்தி கொண்டிருக்கின்றன. தீவிரம் என்பது தமிழின் முந்தைய படைப்புகளை, படைப்பாளிகளை மீறி மேல் எழுந்து செல்லும் முனைப்பையும், படைப்பூக்கத்தையுமே. கூடவே இலக்கியம் எப்போதும் விழையும் புதுமையை நோக்கி விரியும் தன் முனைப்பையுமே. இவையே நல்ல படைப்பாளிகளின் இயங்கு திசைகளாக இருக்க முடியும்.

இங்கு எதையும் எழுதி அச்சடித்துக் கடை பரப்பி இலக்கியம் என விற்க முடிகிறது. அவற்றின் ஆயுளும் மிகவும் சொற்பமாக - அவ்வருடச் சென்னைப் புத்தகச்சந்தையுடன் - முடிந்துவிடுகிறது. எதையும் அச்சடித்துக் கடைபரப்பி விற்பது எப்போதும் நிகழ்வதுதான். சென்னைப்புத்தகச் சந்தை ஒரு கலாசார அடையாளமாக மாறிவிட்டதும், இணையவெளியும் அதிக விற்பனையைச் சாத்தியமாக்குகின்றன. அதிக விற்பனையை இலக்கிய அளவுகோலாகப் பெருமிதத்துடன் கட்டுபவர்களாலும், எழுதப்படுபவை எல்லாம் இலக்கியம் தான் எனச் சரடு விடுபவர்களாலும் உருமறைப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கும் வெளி ஆழமான விமர்சனங்களால் உடைத்து உரையாடப்பட வேண்டி இருக்கிறது.

ஆரோக்கியமான இலக்கிய உரையாடல் சிறு வட்டங்களிலேயே நிகழ முடிகின்ற தமிழ்ச் சூழலில் விற்பனையை மட்டும் இலக்காகக் கொண்டு செயற்படுவதும் அதற்காகக் குட்டிக் கரணங்களும், பல் இளிப்புகளுடன் வளைய வருவதும் சீரழிவின் அறிகுறிகள் மட்டும் அல்ல அவலச் சூழலின் விசக் கொடுக்குத் தீண்டி எல்லோருக்கும் இலக்கு ஒன்றே என்றாகி விட்ட வதையும் தான்.

பொருட்படுத்தி வாசிக்க முடிகின்ற விமர்சனங்கள், திறனாய்வுகள் அரிதாகத்தான் வெளி வருகின்றன. அவையும் படைப்பாளி மீதான தனிமனிதக் காழ்ப்பாகவே எதிர் கொள்ளப்படுகிறது. அது விமர்சனங்களை நீர்த்துப்போகச் செய்ய மிக இலகுவான வழியாகவும் இருக்கிறது. விமர்சனம் பிதுக்கும் படைப்பின் போதாமைகளை படைப்பாளிகளின் குறைகளாக திரித்துவிடுவதே அவற்றை எதிர்கொள்ளும் குறுக்கும் வசதியானதுமான வெளி என்றாகி அதுதான் படைப்பின் மீதான விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ளும் தனித்துவமான ,தமிழ் முறை> என்றாகியும் விட்டது.

கவனப்படுத்தவும், கூர்ந்து வாசிக்க வேண்டியிருப்பதும் நல்ல விமர்சனங்களையும், படைப்புகளுக்கு விரிவாக முன்வைக்கப்படும் மதிப்புரைகளையுமே. அவையே இலக்கியச் சூழலை ரத்தச் சூட்டுடன் முன் கொண்டு செல்லச் சாத்தியமான வழிகள். இந்த ஆக்காட்டியிலும் அதற்கான முன் கை எடுப்பாக விமர்சனங்களையும், கட்டுரைகளையும் பிரசுரித்திருக்கிறோம். வரும் ஆக்காட்டிகளிலும் இன்னும் விரிவாக படைப்புகள் குறித்த கட்டுரைகளையும், ஆழமான விமர்சனங்களையும் வெளியிட இருக்கிறோம்.

\ புனிதரைத் தூர ஓட்டுதல்

“பிரதி எப்போது இலக்கியமாகிறது?

விமர்சனத்துக்கும் அறிமுகத்துக்கும் மதிப்பீட்டுக்கும் உட்படுத்தும்போது அது இலக்கியமாகப் பரிணமிக்கிறது. அதை எழுதியவர் இலக்கியவாதியாக மாற்றமடைகிறார்.”

படைப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. பின் அந்தப் படைப்பை விளக்குவதற்காக விமர்சனமும் கோட்பாட்டுக் கண்ணோட்டங்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன. தற்கால விமர்சனங்கள் படைப்புகளைக் காயடிப்பது என விமர்சனமும் ஒரு சாராரால் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருந்தது. அவர்களைப் பதற்றம் பிடித்தாட்டியது. ஆனால் பிரதிகளின் மேலான விமர்சனமும் கட்டவிழ்ப்பும் படைப்பை ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்குவது என்று அர்த்தமல்ல; பிரதியாளர்கள் சூழலையும் சமூகத்தையும் நுண் அவதானிப்புக்கு உட்படுத்தவும் சற்று முன்னோக்கி நகரவும் விமர்சனம் வகை செய்கிறது. ஏன், எப்படி, எதற்கு, யாரால், எங்கிருந்து என்கிற அடிப்படைக் கேள்விகளுடனும் விளக்கத்துடனும் இந்தக் குறிப்புகளை ஆரம்பிக்கலாம்.

அழகியலும் ஏப்பங்களும்:

அழகியல், தீர்மானமான விளக்கத்தைக் கொண்டது அல்ல. நவீன இலக்கிய விமர்சகர்கள் (அவ்வாறு புரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள்) அழகியலுக்குச் சில அர்த்தங்களைக் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். ஆனால், அழகியல் தனிநபரின் வாழ்வு, சமூகம், இருப்பு சார்ந்து அதன் அம்சங்கள் பிரதிகளில் இயங்குகின்றன. உள்ளடக்கம், வடிவம், மொழி, மொழிப் பயன்பாடு, காலம், வெளி, பண்பாட்டுப் புரிதல்கள் போன்று அழகியல் அம்சங்களும் கோட்பாட்டுப் பின்னணிகளும் பல்பரிணாமத்தன்மையும் கொண்டவை. அவை தனிநபர்ருக்குத் தனிநபர் மாறுபடும்; இது பள்ளிக்கூடங்களின் போலச் செய்தலோ பிரதிபலித்தலோ அன்று. இலக்கியப் போக்குகளில்

முன்னையவர்களின் நீட்சியிலிருந்து பின்வருபவர்கள் எதைச் சாதிக்கிறார்கள், சமூகத்திலும் அரசியல் பண்பாடுகளிலும் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் என்று அதன் வெளி அகலப்பட்டுக்கொண்டே செல்லும். ஒரு காலகட்ட அழகியல் இன்னொரு காலத்தில் கதைக்குதவாத ஒன்றாகவும் மாறிப்போகும். ஆக, பிடித்து வைத்ததைப்போன்ற தட்டையான உரையாடல்களாலும் ஒற்றைப் பரிணாமத்திலும் அழகியலை அணுக முடியாது. அவ்வாறு அணுகும் பட்சத்தில் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு காக்கப்பட்டு வருமொன்று அதிகாரமாகவும் பாசிசமாவும் மாற்றம் கொள்ளும். இலக்கியங்களும் அதன் விமர்சனப்போக்குகளும் காலத்தை மீறியும் மாற்றியும் இயங்குவது; விமர்சனச் செயற்பாடும் அப்படியானதே.

குறிப்பிட்ட காலகட்டம் அல்லது இன்றுவரை நவீன ஈழ இலக்கியப் பிரதிகளில் மார்க்சிய, தமிழ், எதிர், மாற்று அழகியல் முறைகள் உரையாடப்பட்டிருக்கின்றன. அவை பெரும்போக்கு இலக்கியப் பிரதிகளின் தொனிகளை மீட்டுவாக்கம் செய்யும் பணிகளை மேற்கொண்டிருந்தன. சமகாலத்தைய விமர்சன முறைமை என்பதை அடைவதற்குச் சில பாலகளைக் கடந்தே தீர வேண்டியிருக்கிறது.

இலக்கியம் ஒருக்குமுறைகளுக்கு ஆதரவாகவும் அதனோடு இசைந்தும் சாக்குப்போக்குகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் இயங்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது; அவை தோலுரிப்புகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட வேண்டியவை. ஆதிக்கக் கருத்தியல்களுக்கும் பெருங்கதையாடல்களுக்கும் வலுச்சேர்க்கப் போராடிகொண்டிருக்கும் பெரும்போக்கான கருத்தியல்கூடங்களின் - மரபுகளின் வீணியாய்க் கூச்சல்கள் இந்தப் பாலகளைப் போன்றன. ஏனெனில் அதன் நோக்கம் ஒரு நீண்டவரிசையை உண்டாக்குவது. கூடவே ஒரு துயரமான இறுக்கம் நிறைந்த சூழலை/ அல்லது மரபார்ந்த ஏற்றத்தாழ்வை நியாயப்படுத்துதல்/ சமதளப்படுத்துதலுக்கான வெளியாக அதைப் பயன்படுத்துதல்; தூய புனித இலக்கியம் குறித்த தேடல்களின் விளைவு. தூய்மையும் புனிதமும் சென்று சேரும் இடமும் தீட்டும் விலக்கும். சமகாலத்தில் இந்தக் குழு கண்டடைந்திருக்கும் படைப்பாளிகளை அவதானித்தாலே இவர்களின் வரலாற்றுப் பணி நம் முகத்திலடிக்கும். ஒருவர் குடும்ப உறவுகள் குறித்துக் குழப்பம் அடைந்திருக்கிறார்; இன்னொருவர் அதைப்பற்றிக் கலகம் செய்கிறார்; மூன்றாமவர் மீண்டும் நிலப்பிரபுத்துவவாழ்வுக்குத்திரும்புவதைக் குறித்துக் கனவு காண்கிறார். இன்னொருவர் முட்டையிலிருந்து கோழி வந்ததா கோழியிலிருந்து முட்டை வந்திருக்குமா என்ற தத்துவ விசாரத்தில் தன்னை ஆழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறார்; மற்றையவர் பின்னோக்கி நடக்கத் தான் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். மடத்தின் வளர்ப்புகள் இப்படியாகத்தான் இருக்கின்றன; சரி அதாவது பரவாயில்லை, அவரின் வளர்ப்புகள் அவரைக் கடந்தாவது நடந்தார்களா? இல்லை. முடிந்தளவு பின்னாலேயே நின்றுகொண்டார்கள். இலக்கியக் கூட்டங்கள் ஒரு நாஜி வதைக்கூடங்களைப்போலத்தானே செயற்படுகின்றன? குரங்கு வித்தைக்காரரின் மனநிலையில் ஆட்டுவிப்பதும் ஆடுவதும் தான் இந்தப் பாரத விலாசின் மனநிலை. இலக்கியமென்றாலே அது குப்பைத்தொட்டியானே. அதற்குள் எல்லாமே இருக்க வேண்டும். இது மட்டும் தானிருக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி? தரப்படுத்தல்கள் இறுகிக் கெட்டிடட்டிய இடத்தையே முன்மொழியும்.

இந்த பெரும்போக்கு இலக்கியத் தலைமுறையினருடந்தான் நாம் நேரடி முரண் உரையாடல்களை நிகழ்த்த வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களின்

ஓற்றை மொழியில் இது கலைத்தன்மையுடன் இல்லை, கலையாகவில்லை என்று அபத்தங்களை அவிழ்த்துப் பார்ப்பதும் காலங்காலமான தேவை. இதுவே விமர்சனச் செயற்பாடாகவும் அமைய முடியும்.

ஈழ இலக்கிய விமர்சனம்:

ஈழ இலக்கியப் பரப்பின் கோட்பாட்டு விமர்சனக் காலகட்டங்களாக மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்:

1. 1980களின் பிற்பகுதி மார்க்ஸிய முற்போக்கு விமர்சனமுதல்களின் எழுச்சிக் காலகட்டம்
2. நிறப்பிரிகைக் காலகட்டம்
3. 2000களின் பிற்பாடான உலகமயமாக்கல் சூழலின் பிறகான விமர்சனத் தொடர்ச்சி. இது எனது புரிதலுக்குட்பட்ட தோராயமான பகுப்பு.

80களின் பிற்பாடுகளில் எம்.ஏ. நுஃமான், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்களின் திறனாய்வுகள் தமிழ்ப் பரப்பிலிருந்த பெருமித உணர்வுகளை வெளியேற்றி கோட்பாட்டுப் பின்புலத்திலான உரையாடல்களைத் தொடர ஆரம்பித்தன. அதுவரைக்கும் வெளியான கதைகள் ஆன்மிக மத சாதியப் பகுப்புகளுடைய அணுகும் போக்கை சற்று விரித்துப் பார்க்க இவர்கள் இடமளித்தார்கள், இன்னொரு பக்கமாகக் கருத்தியல் சார்புகளுக்கு இவர்கள் அளித்த முக்கியத்துவம் சற்று மிகையானதாகவும் மாறித் திகட்டவும் செய்தது. இயக்கம், அமைப்புகள், விடுதலைக் கனவுடன் எழுத வந்த கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் இவ்விமர்சனங்கள் அதிகளவில் தாக்கங்களைச் செலுத்த ஆரம்பித்தன, தொடர்ந்து இந்திய இராணுவத்தினரின் வருகை, சகோதரப்படுகொலைகள் என அரசியல் காரணிகளும் படைப்புகளில் விமர்சனங்களை ஏற்றின. இவற்றை மீறி சுயாதீனமான மலையகப் படைப்புலகம் சாதி, வர்க்க உரையாடல்களுடன் எழுந்துவர ஆரம்பித்தது. ஒரு சில விமர்சகர்களும் மலையகத்திலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்திருந்தார்கள். இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பல படைப்பாளிகள் அந்த நீட்சியிலிருந்து உருவானவர்கள்.

இரண்டாம் கட்டம்; 90களுக்குப் பிறகு நிறப்பிரிகையின் காலகட்டம். ஒட்டுமொத்தச் தமிழ்ச் சூழலில் அதுவரைக்கும் நிலவி வந்த பெருங்கதையாடல்களான மதம், அரசியல் சித்தாந்தங்கள், மார்க்சியம், தேசியம், சாதி, (ஈழ, இந்திய, புலம்பெயர்) எனக் கட்டவிழ்ப்பையும் தலைகீழாக்கத்தையும் உண்டாக்கின. தமிழ்ப் படைப்புகள் எனச் சொல்லப்பட்டவற்றின் மாயைகள் கலைக்கப்பட்டன. தமிழ்ப்படைப்புகளின் எல்லைகள் நீர்த்துப்போகச் செய்யப்பட்டன. பல பிரதிகள் மையங்களின் இலக்கியம் எனக் கட்டவிழ்க்கப்பட்டன. ஏறத்தாழ ஒரு நீர்ச்சுழற்சி தமிழ்ப்பரப்பை ஆக்கிரமித்தது. அதன்பிறகான படைப்புகள் மையங்களிலிருந்து தப்பித்தவர்களின் கதைகளுமாக சிதறுண்ட கதைகளுமாக சின்னக் கதையாடல்களுமாக அதிர்வுகளுடன் வெளியாகத் தொடங்கின. பெண்ணியம், தலித்தியம், பின்நவீனத்துவம், பாலியல் என மாற்றுக்

கதையாடல்களும் விமர்சனப் போக்குகளும் தீவிரப்பட்டன. அதற்கு முன்னமும் விளிம்புநிலைக்குட்பட்ட கதைகள் வெளியாகியிருந்தாலும் (மலையக இலக்கிய பிரதிகள்) அவை அழகியல் விமர்சனம் என்ற தட்டையான விமர்சனத்துக்குள் சிக்கி நிராகரிப்புக்குள்ளாயின அல்லது விமர்சனம் செய்யப்படாமலேயே வெளித்தள்ளப்பட்டன. இந்தப் போக்கை நிறப்பிரிகைத் தலைமுறையினர் கழுவிக்கொட்டினர். இந்தக் காத்திரமான போக்கு தான் பிற்காலங்களின் தொடர்ச்சியாக மாறியிருக்க வேண்டியவை. ஆனால் ஒரு சிறிய தேக்கம் நிறப்பிரிகை குழுவினரின் அரசியல் தேர்வுகள், பிரிவு, இதர காரணங்கள் எனச் சேர்ந்து அந்தக் கூட்டு வெளி முன்னெடுக்கப்படாமல் ஆயிற்று. ஆனால் தனித்தனியாக ரவிக்குமார், அ. மார்க்ஸ், ராஜ் கௌதமன், ரமேஷ், ப்ரேம் என்று எழுத்துக்காரர்கள் வெவ்வேறு தளங்களில் படைப்புகளையும் விமர்சனங்களையும் கவனப்படுத்தி வந்தார்கள். அந்த விமர்சனங்களிலிருந்து கிளைத்த படைப்பாளிகளும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அதேபோல் புலம்பெயர் சூழலில் அதன் தொடர்ச்சி எக்ஸில் போன்ற இதழ்களினூடாகக் காத்திரமாகவே இயங்கியது. முதன்மையாக ஷோபாசக்தி, சக்கரவர்த்தி என பல படைப்பாளிகள் உருவானார்கள். நிறப்பிரிகை 'வரலாறுகள் கற்பிதங்கள் கொண்டவை; பிரதிகள் புனிதமற்றவை; சுத்த x அசுத்தக் கோட்பாடுகள்; மொழியின் வக்கிரம்; சாதியும் குடும்பமும் அதன் வன்முறைகளும்; பெருங்கதையாடல்களின் பாசிசம்' என ஒட்டுமொத்தமுமாகப் பிரதிகளைத் கவிழ்த்துக்கொட்டியது. அதன் பிறகான சூழலில் தலித்திய, பெண்ணிய, அடித்தள, உதிரிகளின் கதைகள் தீவிரத்துடன் வெளியாகத் தொடங்கின. ஆனால் இன்றைக்கும் தமிழ்ச் சூழலில் விமர்சனமுறைகள் வழக்கொழிந்திருக்கின்றன என்கிற குரல்கள் கேட்கின்றன. அந்தக் குரல்களுக்கு வலிமையான விமர்சனப் போக்கு ஒன்று தமிழில் உருவானதும் அது மேலும் பல்வேறு திறப்புகளைக் கோரியதும் நினைவில் ஆடாமல் (=D) போனது ஆச்சரியமானதில்லை. நுண்மையான வாசிப்பையும் சின்னவிசயங்களின் கதையாடல்களையும் அது கோரியமை பெரும்போக்கு இலக்கிய முகாம்களுக்கு அதிர்ச்சியை உண்டாக்கின. தமிழின் சமகால இலக்கியப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒருசில இந்தக் கதையாடல்களின் ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு தங்கள் சாதிய வக்கிரங்களை எழுதிக் குவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அதற்கு விளக்கங்களும் அளிக்கின்றன. இந்தப் போக்குகளை பெரும்போக்கான இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் கவனத்தில் கொள்ளாததும் அல்லது புறக்கணித்ததும் அதற்கடுத்து வந்த தலைமுறையினரை மூளைச் சலவை செய்ததும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் குரூர நிகழ்வுகள்.

மூன்றாவது காலகட்டம்; உலக மயமாக்கல் தமிழ் வாழ்வில் ஏற்பட்ட - சாதி வாழ்வில் - தாக்கங்கள், ஈழ அரசியல் சூழல் போன்றன மாற்றமடையத் தொடங்கின. புதியவர்கள் ஈழத்திலிருந்து 2009க்குப்பிறகு மெதுவாகத் தலையெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். மீள்வருகை என்பதுபோல 10 வருடங்கள் கடந்துவிட்டிருக்கின்றன. விமர்சனம் நடக்கவில்லை, தரப்படுத்தல்கள் நிகழவில்லை, பட்டியல் போடப்படவில்லை என்ற குரல்களின் பெருமூச்சை எண்ணிப் பரிதாபப்பட மட்டுமே முடியும். விளிம்புநிலை ஆய்வுகள் கதையாடல்களின் தொடர்ச்சியை புதியவர்கள் வேறுவேறு (ஆக்காட்டி, புதிய சொல் போன்ற அச்சு உடைகங்களும் வல்லினம், எளிதில் இணைய தளங்களும்) இந்தத் தாக்கங்களிலிருந்து - முன்னையவர்களின் தீவிரம் இல்லாவிடினும் - விமர்சனங்களை முன்னிறுத்த ஆரம்பித்தன. ஆக்காட்டியும் வல்லினமும் தீவிர விளிம்புநிலை இலக்கிய விமர்சனங்களை முன்னிறுத்தின. ஆக, விமர்சனப் பரப்பு அகலப்படவில்லை, மரபில்லை, உப்பில்லை,

புளியில்லை என்ற வாதத்தை ஏற்றுப் பதிலளிப்பதில் சிக்கல் தோன்றுவதே இங்கிருந்துதான்.

ஏனெனில் இதுவரைக்குமான பெரும்போக்குத் தமிழக இலக்கியவாதிகளுக்கு - ஈழ இலக்கியவாதிகளும் - தாமாகத் தேடி வாசிக்கவும் தேர்ந்தெடுத்து விமர்சனம் செய்யவும் சில வழிகாட்டுதல்கள்தான் உண்டு. தமக்கு நேரடியாகவோ அல்லது தொடர்பிலிருக்கும் படைப்பாளிகள் யாரைப் பேசுகிறார்களோ அவர்களின் புரிதலில் இருந்தும் கருத்துகளை விழுங்கிச் செரித்துக்கொண்டும் தம் மாதிரிக் கருத்துருகளை உருவாக்கிக் கொண்டார்கள். அந்த மாதிரிக் கருத்துகளைக் கொண்டு ஈழ, மலையக, புலம்பெயர், மலேசிய எழுத்துகளை அணுகினார்கள். தமிழக இலக்கிய அளவீடுகள்தான் ஒட்டுமொத்த தமிழ் இலக்கிய வெளிக்கு மூலம் என்ற புரிதல்களும் அவர்களுக்கு வந்திருக்கிறது. இலக்கிய அதிகாரமும் தடித்தனமும் முளைத்திருப்பதும் தான். இந்த விடுபடல்களும் தேர்ந்தெடுத்த பெரும்போக்கு விமர்சன மரபும் தான் சிக்கலுக்கு வழி அமைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றன.

தேர்ந்தெடுப்பும் இலக்கிய விமர்சனமும்:

ஆக, விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கப்படாத பிரதிகள் ஏன் விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கப்படவில்லை என்ற கேள்வியே பிரதானமானது. ஆதிக்கப்போக்குகள் தமக்கு ஆதரவானவற்றைத்தானே முன்னிறுத்த முடியும். அதுதானே அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிய வரும். இந்தத் தேர்ந்தெடுப்புகள் மிகத் தெளிவானவை. தமது இரசனை என அவர்கள் இலகுவில் அதைக் கடந்துவிடுவார்கள். அவை ஆரோக்கியமற்றவை. அதையும் மீறிச் சில படைப்பாளிகளை இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்களெனில் வேறு வழியே இல்லாமல் அந்தப் படைப்புகளை உரையாடியே தீர் வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை பிரதிகள் ஏற்படுத்தின. டானியல், ராஜ் கௌதமன், ஷோபாசக்தி, ஸ்டாலின் ராஜாங்கம், ரவிக்குமார் போன்றவர்களின் ஆய்வுகள், பிரதிகள் மையங்களுக்குப் பதில்கூற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கின. இலக்கிய அந்தஸ்து, நடுநிலமை குறித்த பதற்றத்தை இப்படைப்புகள் உண்டாக்கின. எழுத்தறிவு என்ற ஒற்றையான புரிதலின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மொழி ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிப் பிரிவினரின் ஏகபோக உரிமையாயிருந்தது. இன்றைக்கு அந்த அறிவு பரவலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பனையேறியிடமும் கடலோடியிடமும் இருக்கும் தொழில்நுட்பமும் இயற்கையை அறிந்துகொள்ளும் திறனும் அறிவாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கொண்டாடப்பட்டதில்லை. ஆதிக்கத்திலிருக்கும் சாதியினர் மொழியைக் கையப்படுத்திக்கொண்டனர்; ஏகபோக உரிமை கொண்டாடினர்; தாம் எழுதுவதும் உதிர்ப்பதுமே கதைகள் விமர்சனங்கள் என்கிற தண்டல்காரரன் மனநிலையோடு தொடர்ந்தும் இயங்கினர்; இயங்கிக்கொண்டுமிருக்கின்றனர். சமகாலத்தில் இன்னும் இலக்கியப் பிரதிகளாக அங்கீகரிக்கப்படாத பிரதிகள் நிறையவே இருக்கின்றன.

பெரும்போக்குத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற உரையாடலின் கீழ் தமிழக தமிழ்ச் சமூகம் சாதியப் ஒருக்குமுறைகளைப் பண்பாடெனவும் ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் சைவப் பண்பாட்டையே தமிழ்ப் பண்பாடு எனவும் பிதற்றி எழுதித் திரிகின்றன. தமிழின் பாட்டும் தொகைகளும் சமண, பௌத்தத் துறவிகளினால் எழுதப்பட்டிருக்கும்போது எங்கிருந்து இந்த இந்து சைவப் பண்பாடு வந்து சேர்ந்தது? எது மரபு என்ற கேள்வி தான் எழுகிறது. ஆக, தமிழ் இலக்கியங்களின் மூலவர்கள் சமண, பௌத்தத்

துறவிகளாயிருக்கும்போது இங்கு இந்து ,சைவப் பண்பாடு மரபுதான் எதிர்ப்பண்பாடு எனப் பேசித் தீர்த்திருக்க வேண்டியது. ஆனால் இன்றைய கொடுங்காலம் இந்துசாதியமரபுக்கு எதிரான எதிர்ப்பண்பாடு பௌத்த, சமணப் பண்பாடு என்ற அளவில் பேச நிர்ப்பந்திக்கப்படிருக்கிறோம். அந்த மரபு முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்ட வரலாறாக மாறியிருக்கிறது, சமகால அரசியல் புரிதலிலிருந்து உரையாடும்போது அது இன்னும் சிக்கலுக்குரியதாக மாறும். ஆனால் ஒன்று, இங்கு கேட்கப்படாத கேள்விகள் மட்டுமே முட்டாள்தனமானவை.

இந்துப் பண்பாடுகளையும் சாதியப் பண்பாடுகளையும் திணித்த கூட்டத்தின் பிரதிநிதிகளே இன்றைக்கு பண்பாடென்றால் அது இந்துப் பண்பாடுதான் தமிழ்ப் பண்பாடு என்று கூறியும் எழுதியும் இருமைநிலையில் ஒங்காளித்துத் திரிகிறார்கள். ஆக, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாரம்பரியம் பண்பாடு என எல்லாமுமே பௌத்த சமண அடையாளங்களின் எச்சங்கள். அவையே இன்றைக்கு மதம் எனும் பெருங்கதையாடலுக்குள் பல்வேறு வடிவங்களில் உள்ளீர்க்கப்பட்டும் நீர்த்துப்போகச் செய்யப்படும் பண்பாட்டு அசைவுகளாய் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவை விரிவான ஆய்வுக்கு உரியவை. அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

நாம் திரும்பிச் செல்ல முடியாது என்பதால் இங்கிருந்தே இந்த உரையாடலைத் தொடரலாம். சமகால அல்லது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரான தமிழ்ப் பண்பாடென்பது சாதியத்தின் மேலும் பாலியல் ஒருக்குமுறையின் மேலும் அடிப்படைவாதக் கருத்தோட்டங்களின் மீதும் கட்டமைந்தவை. விமர்சன எழுத்துகள் பிரதிகள் வாழ்வையும் தரிசனத்தையும் கண்டடைந்து உருவாக்கப்படுவதாகவும் பொருள் மதிப்பை உணர்பண்ண விளைகின்றன. ஈழப் பொது அழகியல் என்பது சாதி மனநோயாளர்களைக் கொண்ட வெளி. ஒவ்வொரு தமிழ் மனமும் அடிப்படையில் வக்கிர அதிகாரக் கட்டமைப்புகளினால் ஊக்கம் பெற்று நோய்த்தன்மைகளுடன் ஒட்டுறவானது. தமிழ் மொழி பேசும் இருவர் இணைகிற உரையாடல்களில் மிக இயல்பாகவே கீழ் x மேல், நல்லவர் x தீயவர், சிறியது x பெரியது என்கிற வக்கிர இருமைத் தன்மைகள் உரையாடலை நிரப்பித் தொடரும். இது ஒரு பிறழ்வு. தமிழ்ச் சமூக முகம் இப்படியானதுதான். இதைத்தான் இரசனையும் பிரதிபலிக்கும். எந்த உட்சிக்கலும் முரண்பாடுகளும் இல்லாத பிரதிகளே தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நோக்கமாகவும் இருக்கிறது. இவ்வுளவியலே அழகியலைத் தீர்மானிக்கச் செய்கின்றன. இந்தச் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வின் ஒருக்குமுறையே அழகியலைத் தீர்மானித்துக்கொள்கிறது. அனோஜன் கூறிய 'பாசிசத்தின் அழகியல்' என்ற பதத்தையும் இங்கே பொருத்திப் பார்க்கலாம். ஆக, சாதியத்திலிருந்து விடுதலையடைவது சமூக வாழ்வோடும் தனிநபர்ப் பண்பாட்டோடும் தொடர்புடையது. இலக்கியப் பிரதிகள் கருமையான பிரேதப் பரிசோதனைக்கு உள்ளாக்கப்படவேண்டும் என்பதை ஏன்திரும்பத்திரும்பக்கூறுகிறோமெனில் இந்த நோய்க்கூறுகளை இனங்கண்டே அதே போல் பிரதியாளர்களும் பிரேதப் பரிசோதனைக்கு உள்ளாக்கப்படவேண்டியவர்களே.

இனிமேலான இலக்கிய விமர்சனம்:

பெரும்போக்கான சாதிய, ஆணாதிக்கத்திற்கு ஆதரவான மனநிலைகளைக் கட்டிக்காக்கும் வேலைகளையே இன்றைய ஈழ-புலம்பெயர் சூழல் எழுத்துகள் தாங்கி நிற்கின்றன. இவற்றை எதிர்ப்பதாகச் சொல்லும் பம்மாத்துக்காட்டும் பிரதிகளும் - ஒருக்குமுறைக்கு எதிராக நின்றுகொண்டு மற்றொரு பக்கத்தால் ஒருக்குமுறையைச் செய்கிற பிரதிகள்- இந்தக் 'கட்டிக் காக்கும்'

தொடர்ச்சியின் இன்னொரு பிரிவு. பெரும்பாலான பிரதியாளர்களின் கூற்று வாழ்வை எழுதுங்கள் அன்றாடங்களை எழுதுங்கள், வாழ்வின் தரிசனத்தைக் கக்குங்கள் என்றும் புளுகித் திரிகிறார்கள். தமிழ் வாழ்வின் அன்றாடம், தரிசனம் என்ன? உலமயமாக்கலுக்குப் பின்பான ஏக போக சந்தை வாய்ப்புகள், பெரு நிறுவன வேலைவாய்ப்புகள் என எல்லாமுமே ஏற்றத்தாழ்வையும் ஒருக்குமுறைக்கும் சேவகம் செய்வனதான். ஒன்றின்றி இன்னொன்றில்லை. அதேபோல் இந்த வாழ்வை எழுதுதல் என்பது 'யார் வாழ்வை எழுதுதல்' என்கிற கேள்வியிலிருந்தே அழகியல், விமர்சனம் என்பதைத் தொடங்க முடியும்.

மேற்கூறப்பட்ட நோய்த் தன்மைகள்கொண்ட பெரும்போக்கான ஈழ இலக்கியத்தின் விமர்சன முறைமையை வேளாள, ஆணாதிக்க விமர்சன முறை என்றே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஏனெனில் இதுவரைக்குமான விமர்சனப் பிரதிகளின் உருவாக்கமும் இயங்குதளமும் பெரும்பான்மைக் கட்டமைவுகளின் அடிப்படையிலே உருவாகியிருக்கின்றன. போர் சூழல் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் கூட வெறுமையாகப் பதிவு செய்தல், தாண்டிச் செல்லுதல், சாதிப் பெருமிதம், வீரம் - காதல், ஆண் - பெண் உறவு, குடும்பம், என்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளிலேயே சிக்கியிருந்தன. குடும்பமும் சாதியும் முந்தைய படைப்புகளை விடவும் இன்றைக்கு அதிக அளவில் இடம்பெறுகின்றன. ஏறத்தாழ இப்படிப் பேசலாம்; உலகமயமாக்கம் படைப்பாளிகளிடம் பழமையை நோக்கித் திரும்புகிற எண்ணத்தையும் அதன்மேலான ஏக்கத்தையும் அதிகப்படுத்தியிருக்கின்றன. முன்பொருகாலத்தில் எமக்கொரு வாழ்விருந்தது என்ற ஏக்கம் அது; ஏது சாதிய வாழ்வும் ஆதிக்க வாழ்வும்தானே? இப்போது படைப்பாளிகள் அதிலிருந்து என்னத்தை மாறுபட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? ஒன்று அங்கேயே இருந்து யாழ்மையவாத இலக்கியம் சமைப்பவர்கள், இன்னொன்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று அங்கிருந்துகொண்டு வெள்ளைத்தோலர்களோடு தம்மை இணைத்து நிறுத்தி பெருமிதமும் இன்னொரு பக்கத்தால் வெட்கங்கெட்டதுகள் என்கிற இருமையில் இயங்கும் பிறழ்வாளர்கள். ஆனால் நமது இலக்கியப் பிரதிகளில் நாம் இனங்கான வேண்டியது ஆதிக்கசக்திகளையா? இல்லையே ஒருக்கப்பரும் விளிம்புநிலைப்படுத்தப்படும் கறுப்பு, தலித், பெண், பாலியல் உதிரிகள் என உதிரி வாழ்வியலோடே இலக்கியத்தைத் தொடரமுடியும். ஆனால் பெரும்போக்கு இலக்கிய ஊழியர்கள் செய்வது; ஒன்றும் இல்லை இப்போதிருக்கும் சாதிய ஆதிக்க வாழ்வைவிட இன்னும் மாடுகள், நிலங்கள், குடும்ப அடிமைக் குடிகள் என்று ஒரு நிலப்புரபுத்துவச் சமூகம் குறித்த ஏக்கம் படைப்புகளின் தரத்தை நிர்ணயப்படுத்துகின்றன. எந்தளவுக்கு நினைவேக்கம் இருக்கிறதோ அந்தளவுக்கு இலக்கியப் பெறுமானம் அதிகரிக்கும் என்பதே நிலமை. இந்தக் கதையாடல்களைக் கலைப்பதாகச் சொன்ன பிரதிகளும் அதன்மேலான ஏக்கங்களையே கொண்டிருந்தன. ஏன் அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பது மொழிப் பயன்பாடும் அதன் குறித்தலும் இவற்றை உணர்த்தின.

கலக்காரக் கலைஞர்களாகத் தம்மை முன்னிறுத்திய பல படைப்பாளிகளிடமும் பழமைக்குத்திரும்புதல் குறித்த ஏக்கமும் ஏற்றத்தாழ்வுக் கருத்தாக்கங்களும் நிறைந்து கிடந்தன. அதிகார இழப்பைக் கலகமாக மாற்றிய படைப்பாளிகள் இன்றும் புதுமைப்பித்தன், ஜி. நாகராஜன், விக்கிரமாதித்தன் என்று இதன் நீட்சி சகல கலைத்துறைகளிலும் தொடர்கிறது. ஆணாதிக்கம் கொண்ட குடும்பத்தையும் அதன்வழியேயான சாதிக் கட்டமைப்பையும் அதை கட்டிக்காத்துக்கொண்டிருக்கிற மதநிறுவனங்களையும் தகர்க்கின்றமையே

அடித்தள விமர்சன முறையின் அடிப்படையாகும்.

இவ்வாதிக்கப் போக்குகள் தன்னிலையைக் கட்டமைத்து மற்றமையை உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. இதன்மூலமாக மற்றமைகள் எந்தக் குற்றவுணர்வும் குறுகுறுப்பு இன்றி வெளித்தள்ளப்படுகின்றன. இந்த வெளித்தள்ளப்படவே இலக்கிய விமர்சனத் தேர்வுகளிலும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் போக்கு இலக்கியங்களில் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதேபோல் மேம்போக்காகச் சில பிரதிகள் மற்றமைகளை ஊறுகாயாகத் தொட முயற்சி செய்திருக்கின்றன. ஆனால் அது உணர்ச்சிகளின் பாற்பட்டு மிகை உணர்வாகவும் கழிவிரக்கத்தை உண்டாக்கும் பிரதிகளாக மாற்றம் அடைந்து வாசகரை உருகி அழ வைத்திருக்கின்றன. அப்படைப்பிற்குப் பிறகு பிரதியாளர் மிகக் காத்திரமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் தன் இருப்பை உணர்ந்துகொள்ள ஆரம்பித்துவிடுகிறார். விளிம்பின் விமர்சனம் கழிவிரக்கத்துக்கு எந்தப் பங்கையும் தரமுயல்வதில்லை. நீ மேலிருந்து பார்ப்பதால்தான் என்னை இரக்கத்துடன் பார்க்கிறாய்; சமமாக என்றைக்குப் பார்ப்பாயோ அப்போது பேசிக்கொள்ளலாம் என்ற குரலுடன் முழுமையாக நிராகரிக்கின்றது. புறக்கணிப்பும் அரசியலின் பாற்பட்டதே. WIRAAKwirrswzsdsasdf விளிம்புகள் இதைச் செய்ய வேண்டிய தேவைகளுமிருக்கின்றன.

இலக்கியம் விமர்சனம் என்பது அரசியல், மொழி, இனம், நிலம், பிறப்பு, நிறம், பாலியல் என அனைத்துப் பெருங்கதையாடல்களையும் ஊடாறுக்க வேண்டும். ஊடாறுத்தல் செயற்பாடு பாதுகாப்புமிக்க இருத்தலை - குடும்பம், சாதி, மதம் - இதுவரைக்குமான வரலாற்றுக் கற்பிதங்களைப் பொடிப்பொடியாக்க வேண்டும். அதற்கான கூறுகள் வாய்மொழி வரலாறுகள், நாட்டார் பாடல்களில் செறிந்தே கிடக்கின்றன. அமைப்புகளின் நிறுவனங்களின் கைகளுக்குள் சிக்கா வெளிகளில் அவை அலைவுறுகின்றன. அதன் தன்மைகளை நிறங்களை சொல்லல்முறைகள் கலகச் செயற்பாட்டைக் கைக்கொள்கின்றன. இன்றைய நிலையில் கலகம், புரட்சி எப்படி பெருங்கதையாடல்களாகவும் தேவையற்றவனாகவும் இதைப் பேசுவர்கள் கோமாளிகளாகவும் ஆக்கப்படுகின்றனர் என்பதும் இங்கே கவனிப்புக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியவை. ஆனாலும் அதிலும் உள்ள சிக்கல் அந்த மரபும் சாதியப் படிநிலைகளோடு தம்மைக் கரைத்துக்கொள்கின்றன என்பதுதான். ஆக மொழி இலக்கியம், வரலாறுகள், பண்பாடுகளுக்கு மறு வரையறைகளும் மீட்டுருவாக்கங்களும் இன்றைய தேவையாய் உள்ளன.

மறுவரையறை, மீட்டுருவாக்கங்களை விளிம்புநிலைக் கதையாடல்களோடு இணைத்துப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அயோத்திதாசரின் அரிச்சந்திரன் கதை நந்தனார் சரித்திரமும் தலைகீழாக்கத்தைக் கையகப்படுத்தின. இதுவரைக்கும்

மையம் கூறிவந்த கதையை முற்றிலும் நிராகரித்து மறுவரையறையையும் மீட்டுருவாக்கத்தையும் உண்டாக்கின பெருங்கதையாடல்களின் அடிப்படைகளையே கலைக்கும் செயற்பாடு விளிம்பின் பிரதிகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் அவசியப்படுகின்றன. இலக்கியமும் விமர்சனமும் ஒடுக்கப்படும் தலித், பெண், விளிம்புநிலை உதிரி மக்களுடன் இணைந்தே செயற்பட வேண்டும். அது கல் எறிய வேண்டும். கலகம் செய்ய வேண்டும். கத்திக் கொண்டாடித் தீர்க்க வேண்டும். அதன் அரசியலும் இதுதான். முன்னொரு வாழ்வு குறித்தான ஏக்கம், பெருமூச்சுகளை உதறித் தள்ள வேண்டும். வினைகளை உருவாக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில் தொ. பத்தினாதனின் எழுத்துகளை எண்ணிக்கொள்கிறேன். இழந்துபோன பெருமிதங்கள் குறித்துப் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிற மற்றைய எழுத்துக்களின் காலகட்டத்தில் பத்திநாதனின் எழுத்து நிகழ்காலத்தில் உலவுகிறது.

சாதி, பாலியல், மதம், குடும்பம், சரண்டல் பொருளாதாரம், புனிதம், இலட்சியங்களின் பாசிசம், அமைப்பின் வன்முறைகள் என ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஒடுக்குமுறைகளைக் கலைக்கும் செயற்பாடுகள் இன்றைக்கான இலக்கியப்போக்காக வளர்த்தெடுக்கப்படவேண்டியன. இதற்கான விதைகளை நிறப்பிரிகையும் அதனோடு சிந்தனையாளர்களும் உரையாடல்களும் உருவாக்கித் தந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது இருந்துகொண்டு அழகியல் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது நம் தலைமுறையின் போதாமையைச் சுட்டி நிற்கிறது. முதலில் நமக்குள் இருக்கும் புனிதரைத் தூரத்தி ஓடவிடுவதொன்றே மிகச் சிறந்த விமர்சனமாக இருக்கும்.

தொடர்ச்சியாக:

சமகால இலக்கிய விமர்சனம் தேக்கமடைந்துவிட்டது; அவை அனைத்தையும் கட்டுடைத்து வெறுமைவாதத்தை நோக்கித் தள்ளுகிறது; மொழியில் வெறுமை படர்கிறது என அங்கலாய்ப்பவர்களுக்கு இந்த விமர்சனங்கள் மொழியையும் சூழலையும் கவனிப்பதிலும் எழுவதிலும் நுண் அவதானிப்பைக் கோருகிறது. மொழியின் சட்டகம் உருவாக்கும் வன்முறை ஒடுக்குமுறைகளைப் புறம்தள்ளாதல் என இன்றைய விமர்சனத்தின் வெளி மிகப் பாரியது. அடித்தளத்திலிருந்து உரையாடல்களையும் விமர்சனங்களையும் விடுபடல்களையும் முன்னிறுத்துவதே இன்றைய தேவை. அதற்கான அடிக்கட்டுமானம் ஏற்கனவே இடப்பட்டாயிற்று. தலித்தியம், பெண்ணியம், விளிம்புநிலைப் பிரதிகளும் ஒற்றையானவை அல்ல; விளிம்பின் விளிம்புப் பிரதிகள் இன்றளவும் எழுதப்படாமல் இருக்கின்றன. நிலவியல், சமூகவியல், பொருளியல் என அதன் எல்லைகள் இன்னும் விரிந்திருக்கின்றன. அவற்றை இனங்காணுதலும் சுயவிமர்சனப் மதிப்பீடுகளுடைய பன்மைத்தன்மை நிரைந்தவற்றை ஏற்றும் மறுத்தும் பிரதி, விமர்சனம் என, பின் தலைமுறையினர் முன்னோக்கி நகர்த்துவதுமே நம் அடுத்த படிமுறையாக அமைய முடியும்.

1. இந்தக் குறிப்பில் வரும் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகை, இதழ்களின் பெயர்கள் பட்டியலுக்கானவை அல்ல. தேர்ந்தெடுப்பும் நினைவிலிருந்து எழுத்தாளர்களும் மட்டுமே.

2. நன்றி: எழுத்தாளர் சிவசங்கர் எஸ்.ஜே

\ ஹிட்லரின் இந்துக்கள் - இந்தியாவில் நாஸிக்களை விரும்பும் தேசியவாதிகளின் எழுச்சி

(10 வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தியா பயணத்தின் போது என்னை அதிர்ச்சி அடைய வைத்த “ஹிட்லர்ஸ் டென்” பூல் பார்லரும் இங்கு ஒரு விதிவிலக்கு அல்ல. முஸ்லிம்களின் மீதான இன வெறியுடன் சித்தரிக்கப்படும் நாஸி விருப்பு சமீபகாலமாக இந்து தேசியவாத முகாம்களில் பரவலாக கொதித்து வருகிறது.)

ஜூலை 2008. நான் இந்தியாவின் தென் முனையில் இருந்து வடமுனைக்கு சைக்கிளில் பயணித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, இந்தியாவின் புவியியல் மையமும் இந்து தேசியவாத மையப்பள்ளியுமான நாக்பூரில் சற்று தரித்து நின்றேன். அங்கு “ஹிட்லர்ஸ் டென்” என்ற வினோதமான பெயருடன் ஒரு கட்டிடம் இருந்தது. நாஸி முத்திரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவர்களுடன் இருந்த ஒரு பூல் பார்லரின் கடை முகப்பில் ஸ்வாஸ்டிகா சின்னம் வெளிப்படையாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஸ்வாஸ்டிகா சின்னம் இந்தியாவில் விசித்திரமான ஒரு விடயமல்ல. அது சர்வ சாதாரணமானது. சந்தைகள் ,கடைத் தெருக்கள், வீடுகள், கோவில்கள்,

குறிப்பு புத்தகங்கள், சொத்து ஆவணங்கள், வழக்கைத் தலைகள் கூட குங்குமம் அல்லது மஞ்சளினாலான ஸ்வாஸ்டிகா உடன் நல்ல அதிர்ஷ்டம் என்று பொருள்பட “சுப லாப” எனவும் ஒட்டப்பட்டிருக்கும்.

இது நிச்சயமாக ஹிட்லரின் ஸ்வாஸ்டிகா சின்னம் - கறுப்பு பிண்ணனியில் உள்ள இந்து ஸ்வாஸ்டிகாவின் சற்று சரிவான பிரதி. ஆனால் இந்த அப்பட்டமான நாஸி அடையாளம் விசித்திரமாக இருந்தது. நாக்பூரின் நடுவில் ஹிட்லர்ஸ் டென் எதற்கு என புதிராக இருந்தது. இதுவும் ஒரு முட்டாள்தனம் என அந்த எண்ணத்தை துடைத்து எறிந்து விட்டு நகர்ந்தேன்.

ஹிட்லர்- ஆறு மில்லியன் யூதர்களை கொன்று இனச்சுத்திகரிப்பு செய்த வெறி கொண்டவன், ஆர்யர் இனத்தை தூய்மைப்படுத்தல் மற்றும் வெள்ளை மேலாதிக்கக் கருத்தியலை வளர்த்த நாஸி சிந்தனையை பரப்பியவன்.- முரணாக பழப்பு நிற தோல் உடைய மக்களை கொண்ட இந்தியாவில் பல ரசிகர்களை தொடர்ச்சியாக வென்று வருகிறான்.

இங்கு ஹிட்லரின் பாஸிஸ வியாபாரக் குறியானது இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தை முன் நிறுத்திய அஹிம்சை கொள்கைகளுக்கு மாற்றமாக, இந்து தேசியவாதமும் இன வெறுப்பும் கலவையான ஒரு இந்திய பிரதியாக உருவெடுத்துள்ளது.

அண்மையில் ஒரு முகநூல் பதிவு என்னை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. ஹிட்லரின் இளவயது படத்துக்கு பக்கத்தில் ஆரியர் விழுமியங்களை போற்றும் பாடல் ஒன்றின் தொடர்ச்சியாக “ஹரி ஓம் ஹெய்ல் ஹிட்லர்” என பதிவிடப்பட்டு இருந்தது. அட்டைப்படமோ “அவம், ஹெய்ல் ஆர்யன், ஹெய்ல் ஆர்யவர்ட்” (ஆர்யன் வாழ்க, ஆர்யனின் நிலம் வாழ்க) என கூறியது. ஜேர்மன் சாயலில் அவனது முகநூல் பெயர் “கெம்ரட் ஷாப்ட் ஜீட்” எனவும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு இருந்தது.

அவனது முகப்புத்தகம் நாஸி அடையாளங்களுடன் ஹிட்லரும், பல அவதாரங்கள் எடுக்கக்கூடிய இந்துக் கடவுள் விஷ்ணுவின் கிராபிக் படங்களும் என் நிறைந்து வழிந்தது. “அடொல்ப் ஹிட்லர், இறுதியான அவதாரம்” என ஒரு படம் கூறியது. “இந்தியாவின் ஸ்வாஸ்டிகா கடவுள்” என் இன்னொரு படம் கூறியது. ஹிட்லர் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என நியோ-நாஸி வலை மன்றங்களில் ஒப்புவிக்கப்படும் ஒரு கோட்பாட்டை அவனது பதிவுகள் பிரதிபலித்தன.

பல அரசியல்வாதிகள் ஹிட்லரின் சிந்தனையை தூண்டுவதன் மூலம் தமது இருப்பை பலப்படுத்தியதுடன் ஹிட்லர் மீதான விரோதத்தை வெளிப்படையாக பேசி வருகின்றனர். 1967 இல் ஷிவ் சேனா போர்வையில் உள்ள இந்து தீவிரவாத அமைப்பின் தலைவர் பால்தாக்கரே, “இந்தியாவிற்கு தேவைப்படுவது ஒரு ஹிட்லர்” என கூறியுள்ளார்.

“ஜெர்மனி தற்போது யூத நிதியின் கீழ் ஒதுங்கியுள்ள ஒரு முயல்”. “ஹொலிஸ்ட், அதிகமான அமெரிக்க தொலைக்காட்சி வலைப்பின்னல்கள், செய்திப் பத்திரிகைகள் மற்றும் யூதர்களுக்கு சொந்தமான வீடுகளை வெளிக்கொண்டு வருதல் மூலமாக அடொல்ப் ஹிட்லர் தொடர்ச்சியாக 70 வருடங்களாக அவப்பெயர் சூட்டப்பட்டு வருகிறார்.” என அதி தீவிர யூத வெறுப்பும் இங்கு கூட்டுச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அவனது நண்பர்களும் “ஜெய் டூ ராம், ஹெய்ல் ஹிட்லர்” “நாஸி த க்ரேட்” “ஹிட்லர் இந்திய தேசியவாதத்தை ஆதரித்தவர்” என பின்னூட்டம் இட்டிருந்தனர் . அவர்களில் பலர் “அடொல்ப் ஹிட்லர், சொல்லப்படாத மேன்மையான கதை” என்ற பெயரிலான 100,000 பார்வையாளர்களை தாண்டிய யூடியூப் வீடியோவை “ஜெய் ஹிந்த்” கோஷத்துடன் பகிர்ந்து இருந்தார்கள்.

இந்த பதிவுகள் யூத வெறுப்பு இனவாதம், பெண் வெறுப்பு மற்றும் தீவிர இந்து தேசியவாதம் ஆகியவற்றால் அழுகிப்போன கலவையாக இருந்தன. ஆர்யர் இன மேன்மை பற்றிய பழங்கதைகள் மற்றும் சத்திரிய சட்டத் தொகுப்பிலும் பகவத் கீதையிலும் உள்ளடக்கப்பட்ட “தீவிரத்தை புனிதப்படுத்தலை” பற்றி கூறும் நாஸி பிரசாரம் போன்றவற்றை கிளறி எழுப்பி, ஹிட்லர் கலி யுகத்தில் பிறந்ததாக இந்த பதிவுகள் பறைசாற்றுகின்றன.

“இந்தியாவின் வடகிழக்கு பகுதிக்கு சென்று பார்த்தால் மொங்கலொய்ட் கலப்பு இனங்கள் போல ஆர்ய வம்சாவளி தொலைந்து போன பல ஆதாரங்களை கண்டு பிடிக்கலாம்.” என ஒரு பதிவு கூறியது.

சமூக வலைத் தளங்களை துருவிப் பார்க்கும் போது உலகின் பல பாகங்களிலும் உள்ள நியோ நாஸிக்களோடு தொடர்புள்ள இந்து நாஸிக்களின் சமுதாயம் ஒன்று இந்தியாவில் வளர்ந்து வருவதை காணலாம்.

இந்து தேசியவாதத்துடன் இணைத்து ஹிட்லரை போற்றுவதில் பிற சமூக வலைத் தளங்களுக்கும் பங்கு உண்டு. “ஹிட்லர் ஒரு மகான்” என பிரபல இந்திய

வலைத்தளமான reddif.com இல் “இந்து ஹிட்லர்” என்ற கட்டுரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 24 மணி நேர இந்திய தொலைக்காட்சி செய்தி சேனலான NewsX இன் யூடியூப் சேனலில் ஒருவர் “நானும் ஹிட்லரை நேசிக்கிறேன். நான் அவரது தீவிர ரசிகள். ஹெய்ல் ஹிட்லர்!” என பின்னூட்டம்

இட்டுள்ளார். இந்தியா சார்ந்த வாட்ஸ்அப் குழுக்களிலும் ஹிட்லரின் “நேர்மையான பங்களிப்புகள்” பற்றி கலந்துரையாடுவதை கண்டுள்ளேன். துரோகிகளை தண்டித்த ஒரு நாட்டுப் பற்றுள்ள தேசியவாதியாகவும் ஜேர்மனியின் மிகப் பெரிய தலைவராகவும் ஹிட்லரை சித்தரிக்கின்றனர்.

ஹிட்லரை பற்றிய இந்த விசித்திரமான போக்கு சமூக வலைத் தளங்களை தாண்டி கல்வி முறைமையையும் பீடித்துள்ளது. இந்தியப் பாடசாலைகள் அறிந்தோ அறியாமலோ ஹிட்லரின் “அடைவுகளை” பாராட்டி வருகின்றன.

2004 ஆம் ஆண்டில் தற்போதைய இந்திய பிரதமர் நரேந்திர மோடி குஜராத் மாநில முதலமைச்சராக இருந்த பொழுது குஜராத் மாநிலத்தில் வெளியிடப்பட்ட பாடசாலை பாடப் புத்தகங்கள் ஹிட்லரை பாராட்டி பாஸிஸத்தை புகழ்ந்தன. பத்தாம் வகுப்பு சமூகக் கல்வி பாடப் புத்தகத்தில் “ தலைவர் ஹிட்லர்”, “ நாஸி இன் உள்ளக அடைவுகள்” போன்ற அத்தியாயங்கள் காணப்பட்டன.

“நாஸி சித்தாந்தங்கள்” என்ற அத்தியாயத்தில் ஒரு பகுதி “ ஹிட்லர் ஜேர்மன் அரசுக்கு தகுதியையும் கண்ணியத்தையும் வழங்கினார். யூத மக்களுக்கு எதிரான போக்கை கடைப்பிடித்ததோடு மேன்மையான ஜேர்மன் இனத்திற்காக பரிந்து பேசினார்.” என கூறுகிறது.

2011 இல் தமிழக மாநிலத்தில் வெளியிடப்பட்ட பத்தாம் வகுப்பு சமூகக் கல்வி பாடப் புத்தகத்தில் (2017 வரை பல முறை மீள் திருத்தப்பட்ட பதிப்புகள் கொண்டது) ஹிட்லரின் போற்றப்படக்கூடிய தலைமைத்துவம், அடைவுகள் மற்றும் நாஸிகள் ஜேர்மன் இனத்தின் நோர்டிக் கூறுகளை அழியாமல் பேணி மகிமைப் படுத்துவதற்காக, யூதர்களை இன்னல் செய்யுமாறு ஹிட்லர் கட்டளை இட்டமை பற்றிய அத்தியாயங்கள் உள்ளன.

2012 ஆம் ஆண்டில் மும்பை தனியார் பள்ளி ஒன்றில் பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் ஃப்ரெஞ்ச் பாடத்தில் “I admire” என்று ஆரம்பித்து தான் விரும்பும் வரலாற்று சிறப்பு மிக்க ஒரு நபர் உடன் ஒரு வசனத்தை முடிக்குமாறு கேட்கப்பட்ட போது 25 மாணவர்களில் 9 மாணவர்கள் ஹிட்லரை தெரிவு செய்து இருந்தனர். தென்னிந்தியாவின் மதுரையை சேர்ந்த மாணவர்கள் ஹிட்லர் ஜேர்மனியின் தலைவர் என்பதை அறியாமலேயே ஹிட்லர் மீதான தங்களது விருப்பை வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

எனது போராட்டம் (Mein Kampf) புத்தகமானது இந்திய வணிகப் பள்ளி மாணவர்களின் மூலோபாய மேலாண்மை(Strategic management) புத்தகமாக பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர்கள் தமது மூலோபாய வகுப்புகளில் ஹிட்லர் எவ்வாறு ஓர் மன உளைச்சலுக்கு ஆளான சிறைக்கைதியாக இருந்து கொண்டு உலகை ஆளும் கனவு கண்டு அதனை திறமையாக திட்டமிட்டதை சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

இந்த சர்ச்சைக்குரிய விடயம் புத்தக வெளியீட்டாளர்களிற்கு பணம் திரட்டும் வாய்ப்பாக அமைகிறது. Mein Kampf இன் ஆங்கில பதிப்புகள் ஐக்கோ, ப்ரின்ட் லைன், இந்தியாலொக், மாப்ள் ப்ரெஸ், மாஸ்டர் மைண்ட், ப்ரகாஷி, ஓம் புக்ஸ், ரொஹான், ஆதர்ஷி, அஜய்,

எம்பளி, வெக்ஸிகன் மற்றும் வில்கோ ஆகிய இந்தியாவின் பிரபலமான வெளியீட்டாளர்களால் வெளியிடப்பட்டன. இப் பதிப்புகளை விமான நிலையங்களிலும் புத்தகக் கடை ராக்கைகளிலும் நிரப்புவதோடு மலிவான திருட்டுபதிவுகளை நகரவீதிக்கடைகளிலும் நிரப்புகின்றனர். க்ரொஸ்வேர்ட் எனப்படும் இந்திய புத்தக விற்பனை சங்கிலியானது மூன்று வருடங்களில் 25000 பிரதிகளை விற்பனை செய்துள்ளது. ஜைகோ மட்டுமே 100000 பிரதிகளை ஏழு வருடங்களில் விற்பனை செய்துள்ளது. மேலும் குஜராத்தி, ஹிந்தி, மலையாளம், பெங்காலி, தமிழ் போன்ற மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு இந்தியா பூராவும் விற்கப்பட்டுள்ளன.

ஓர் வெறிபிடித்த கொலையாளியை போற்றிப் புகழ்வதை இளைஞர்கள் ஓர் மிருக்கான விடயமாக கருதுவது அச்சத்தை ஊட்டுகிறது. இது இளைஞர்களின் அப்பாவித்தனமா? அரசியல் ஆதரவோடு கொண்டு செல்லப்பட்ட இந்து தேசியவாதிகளின் நீடித்த பிரச்சாரத்தின் விளைவா?

சாதாரணமான கலந்துரையாடல்களின் போது, நல்ல வாசகர்களான உலகம் சுற்றும் இந்தியர்கள் கூட ஹிட்லர் பற்றிய மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டு பேசினார்கள். இந்த நாட்டுக்கு தேவைப்படுவது ஹிட்லர் போன்ற ஒரு சர்வாதிகாரி என உலகின் புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டம் பெற்ற இந்தியர்கள் சொல்வதை கேட்டுள்ளேன். 2002இல் டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா மேற்கொண்ட கருத்துக் கணிப்பின் படி 17% ஆனவர்கள் ஹிட்லர் போன்ற ஒருவரை இந்தியா வேண்டும் தலைவராக பரிந்துரை செய்தனர். ஐஸ்கிரீம், பூல் பார்லர்கள், உணவகங்கள், ஆடையகங்கள், திரைப்படம் மற்றும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் கூட ஹிட்லர் அல்லது நாஸி என்ற பெயர்களை வியாபாரக் குறியாக தெரிவு செய்ததும் வியப்புக்குரிய விடயமல்ல.

பல அரசியல்வாதிகள் ஹிட்லரின் சிந்தனையை தூண்டுவதன் மூலம் தமது இருப்பை பலப்படுத்தியதுடன் ஹிட்லர் மீதான விருப்பை வெளிப்படையாக பேசி வருகின்றனர். 1967 இல் ஷிவ் சேனா போர்வையில் உள்ள இந்து தீவிரவாத அமைப்பின் தலைவர் பால தாக்கரே, “இந்தியாவிற்கு தேவைப்படுவது ஒரு ஹிட்லர்” என கூறியுள்ளார்.

தீவிரத் தன்மைக்கும் அந்நியர்கள் மீதான வெறுப்புக்கும் பெயர்போன இவரின் பாஸிஸ கோட்பாடு, இனப்படுகொலையை போற்றும் நாஸி கோட்பாட்டின் ஓர் அச்ச நகல். ஏலவே முஸ்லிம்களை தற்கொலை குண்டுதாரிகள் மூலம் கொன்று குவிக்க வேண்டும் என இந்துக்களை தூண்டி மும்பை சமூகங்களுக்கு உள்ளே பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இவர் ‘உத்தியுள்ள’ வன்முறை சம்பவங்களோடு மட்டும் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. நாஸி இனப்படுகொலையில் இருந்து வெளிப்படையாக உத்வேகத்தை பெற்றுக்கொள்ளும் தனித்துவமான இந்து பாஸிஸ வியாபாரக் குறியை உருவாக்கியுள்ளார்.

1993 இல் டைம் சஞ்சிகையின் நேர்காணலில் “நாஸி ஜேர்மனியில் யூதர்கள் நடத்தப்பட்ட விதத்தில் முஸ்லிம்களை நடத்துவதில் எந்த தவறும் இல்லை” என செவ்வி அளித்துள்ளார். ஹிட்லரின் சர்ச்சைக்குரிய வாதத்தை மேற்கோள் காட்டி இந்திய சூழலில் பாஸிஸ கோட்பாட்டின் நியாயத்தை நிறுவ முயற்சித்துள்ளார். “Mein Kampf இல் ‘யூதன்’ இற்கு பதிலாக ‘முஸ்லிம்’ என மாற்றீடு செய்தால் அதுவே என் நம்பிக்கை ஆகும்” எனவும் கூறியுள்ளார்.

அவனது மருமகனும் அரசியல் வாரிசுமான ராஜ் தாக்கரே இவரை பின் தொடர்ந்தார். 2009 இல் ஊடகவியலாளர்களிடம் , “ஒழுங்கமைக்கும் திறனில் ஹிட்லருடன் போட்டியிட வெகு சிலர் உள்ளனர். ஹிட்லரை பற்றிய மேலும் பல விடயங்கள் எந்த தலைவரையும் பொறாமைக்கு உட்படுத்தும்.” என தெரிவித்துள்ளார்.

ஹிட்லர்ஸ் டென் பூல் பார்லர் இருந்த நாக்பூரிற்கும், நாஸி தலைவருக்கும் தனித்துவமான ஒரு தொடர்பு உண்டு. நகரத்தில் மத்திய நிலையத்தை நிறுவியுள்ள வலதுசாரி இந்து அமைப்பான ராஷ்டிரிய சுயம்சேவாக் சங்கத்தின் தலைவர்களிற்கு இவர் ஒரு மகா வீரர். பிரதமர் நரேந்திர மோடி மற்றும் மகாத்மா காந்தியை கொலை செய்த நாதுராம் கோட்பேஷர் ஆகியோர் இந்த குழுவில் இருந்து வந்தவர்கள் ஆவர்.

தீவிர இந்து தேசியவாதியும் முன்னாள் RSS வழிகாட்டியுமான வி.டி ஸ்வர்கர் ஹிட்லரின் நாஸிஸம் மீது விருப்பு உடையவராகவும் ஹிட்லரின் யூத எதிர்ப்பு நிகழ்ச்சிகளை ஆதரித்தவராகவும் இருந்தார். “ஹிட்லர் நாஸியாக இருந்ததற்காக அவரை கொடிய மனிதனாக பார்க்க முடியாது. நாஸிஸமே ஜேர்மனியை மீட்டது.” என 1940 இல் ஒரு இந்து ஒன்று கூடலில் கூறியுள்ளார். இந்தியாவில் இருந்து முஸ்லிம்களை முற்றாக அகற்றும் எண்ணத்தை கருத்திற் கொண்டு , “இந்துக்கள் நாம் இந்தியாவில் பலமடைந்தால் முஸ்லிம்கள் ஜேர்மன் யூதர்களின் பாத்திரத்தை ஏற்க வேண்டிவரும்” எனவும் எழுதினார்.

ஹிட்லரின் மீதான ஈர்ப்பும் இனவெறி நிகழ்ச்சி நிரலும் வெறும் ஒரு பிரமை அல்ல. RSS தலைமைத்துவத்தில் அன்றும் இன்றும் உள்ள ஒரு நோய். RSS தலைவரும் , “வெறுப்பின் குரு” எனவும் அறியப்பட்ட எம். எஸ் கொல்வால்கர் ஹிட்லரின் நாஸி கலாச்சார தேசியவாதத்தை வழிபட்டதுடன் ஹிட்லரின் சர்வாதிகார மற்றும் பாஸிஸ பாங்கில் இந்து நாட்டினை நிறுவ விரும்பினார். 1939 இல் அவரது ‘நாம், எமது தேசம்’ என்ற நூலில், “ஜேர்மன் இனப் பெருமை இன்றைய பேசுபொருளாக மாறியுள்ளது. இனம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் தூய்மையை கட்டிக்காக்க நாட்டில் இருந்த யூத இனத்தைச் சுத்திகரிப்பு செய்து உலகையே உலுக்கினார்கள். இது இந்துஸ்தானை சேர்ந்த எமக்கும் ஒரு பாடமாகும்.” என குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இது ஒரு கவனயீனமான, தூர சிந்தனையற்ற நினைவு கூறல் அல்ல. வெகு கவனமாக திட்டமிடப்பட்ட அரசியல் நகர்வாகும்.

மும்முறை தடை செய்யப்பட்டு தீவிரவாத இயக்கமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்ட RSS, மோடியின் பிரதமர் பதவியோடு மீள அரசியல் அடையாளம் பெற்றுள்ளது. 50000 இற்கும் மேலான கிராமங்களில் கிளைகளை நிறுவியதோடு உக்கிரமான பாஸிஸ கொள்கைக்கு பலத்த ஆதரவும் வளர்ந்து வருகிறது.

முக்கியமாக இளைஞர்களின் மத்தியில் இந்து நாஸிஸத்தின் அரும்புகள் நுழைந்து தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன. இது ஒரு அச்சுறுத்தல். அதன் தலைவர்கள் இந்திய சிறுபான்மையினத்தவர்களை கொலை செய்வதாகவும் அவர்களின் அரசியல் எதிராளிகளின் தலையை துண்டிப்பதாகவும் பெருமையடித்து இந்து தேசியவாதத்தை இனமத

ரீதியான வன்முறைக்கு தூண்டுகின்றனர்.

இந்தியாவின் சிறுபான்மையினர் மீதான வெறுப்பினால் அலட்சியமாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட இனவாத கருத்துகள் தற்போது வெகு இயல்பான வழக்கமாக மாறியுள்ளது.

“கேடுகெட்ட யூதர்கள்/ரொட்சைல்ட்ஸ்/ஸோரோஸ் ஆகியோர் உலகையும், நிதி அமைப்பையும், ஓட்டு மொத்த ஹொலிவூட் டையும் தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துள்ளனர்” போன்ற கருத்துக்கள் சகஜமாக கூறப்பட்டுவருகின்றன. இந்தியாவில் உள்ள யூதர்களின் எண்ணிக்கை வெகு குறைவு. ஆனாலும் யூத எதிர்ப்பு நம்பிக்கை வெகு காலமாக இருந்து வருகிறது. “இந்த கிறித்தவ மிஷனரிகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களது ஒரே கரிசனை மதமாற்றமாகும்.” என்பதும் அடிக்கடி பரிமாறப்படும் ஒரு கருத்தாகும்.

இந்தியாவின் 2.4% மட்டுமே கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் தொடர்ச்சியாக தாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். முஸ்லிம்கள் பலமடங்கு இரட்டிப்பாக தாக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்தியாவின் சனத்தொகையில் 82% ஐ கொண்ட இந்து மக்கள் தமது நாட்டில் இரண்டாம் பட்சமாக நடத்தப்படுவதாக எப்படி நம்பவைக்கப்பட்டார்கள்?

“இந்து அடிப்படைவாதத்தின் தேரோட்டம், சகிப்புத்தன்மையின்மையின் கோவிலில் இருந்து ஆரம்பித்து தனது யாத்திரையை தொடர்கிறது. இந்து வெறியர்களின் பாஸிஸ நிகழ்ச்சி நிரலானது வரலாற்றில் முன்னெப்போதும் கண்டிராத அளவுக்கு இருக்கிறது.” என 2003 இல் குஷ்வந்த் சிங் எழுதினார்.

இந்தியாவை பற்றிய மதிப்பீடு இன நல்லிணக்கம், பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் மதச்சார்பற்ற மதிப்புகள் போன்றவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டு எழுப்பப்பட்டவை. இந்திய அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் அரசியல் தொகுதிகள் சமாதானத்தை போதிக்கும் மதமான இந்து சமயத்தை ஹிட்லரின் இனவெறிக்கொள்கைகளை பரிந்துரைக்கும் நாஸிஸத்துக்கு கடத்திச் சென்று எமது சிறுபான்மை சமூகங்களை குறி வைப்பதை தடுப்பது எமது கைகளில் உள்ளது.

நன்றி <https://www.haaretz.com/opinion/hitlers-hindus-indias-nazi-loving-nationalists-on-the-rise-1.5628532>

\ போருக்குப் பின்னரான சில சிறுகதைகள் மீதான வாசிப்பும் புரிதலும்.

போர் மனிதர்கள் காணாத, உணராத ஒன்றல்ல. போர்களுக்கும் அதன் கொடூரங்களையும் அழிவுகளையும் வரலாறு நெடுக மனித இனம் கண்டுகொண்டே வந்திருக்கிறது. போருக்கான சூழல், அதன் பின்னர் மூன்றாம் மனிதர்களின் அரசாங்கங்களின் சுயநலம், தவறான வழிநடத்தல்கள், துரோகங்கள், தோல்விகள், இழப்புகள், மரணங்கள், கண்ணீர், அத்துமீறல்கள், போரில் வெற்றி, அகதிகள், ஊனமுறவர்கள், அனாதையாக்கப்பட்டவர்கள், காயப்பட்டவர்கள், காணாமல் போனவர்கள், புலம்பெயர்ந்தவர்கள், பண்பாட்டு அழிவு, வருக்கள், ஏளனங்கள், உள்ளூர மூண்டு எழும் கோபம், ஞாபகங்களில் இருந்து அகற்றிவிடமுடியாமல் கீறலாகிப்போன நாட்கள், மீண்டும் போருக்கான சூழல். போர் எப்போதும் முடிவடைவதில்லை. போருக்கு தொடக்கம் நடுவு முடிவு என்று ஏதுமில்லை. ஒரு நிலத்தில் என்றைக்கேனும் ஒரு நாள் போருக்கான முதல் ரத்தம் விதைக்கப்படுகிறோ அன்றிலிருந்து காலம் சூன்யமாகிவிடுகிறது. எதிர்காலம் என்ற ஒன்று அந்நிலத்திலிருந்து கண்காணாத தூரத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. ஆச்சரியமாக போர் யார் பக்கமும் சாய்ந்திருப்பதில்லை. அதற்கென்று மொழியோ இனமோ இருப்பதில்லை. அவற்றுக்குத் தேவையானவை தோல்விகளும் மனித உடல்களும் தான். போருக்குப் பின்னர் என்பது மாயை. அது என்றைக்கும் வரையறுக்கமுடியாத ஒன்று. காண்பியலுக்கு போருக்கு பின் என்பது காலத்தை வரையறைசெய்துகொள்ள ஏதுவாயிருந்தாலும், இக்கட்டுரையில் போருக்குப் பின்னர் என்பது மிகச்சரியாக மே 19, 2009 இலங்கை ரூவாஹினி

கூட்டுத்தாபன மதிய நேர செய்திகளில் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் இறந்ததாக அறிவிக்கப்பட்ட போது பாடசாலையிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்திருந்த எனது அம்மா அச்செய்தியைக் கண்டு சுவரோடு சாய்ந்து தன் தலையில் மேல்கை வைத்ததோடு தொடங்குகிறது.

கட்டுரைக்கான உடல் ஒன்றினைத்தெரிவு செய்வதன் மூலம் வாசிப்புகளையும் புரிதல்களையும் ஒழுங்கமைத்துக்கொள்ளலாம். போருக்குப் பின்னரான சிறுகதைகளின் களங்கள் இருவேறு நிலங்களில் உயிர்த்தொழுகிறது. ஒன்று போர் நிலம் மற்றையது போர் நிலத்திற்கு அண்டைய நிலம். போர் நிலமென்பது விடுதலைக்காக ஆயுதங்கள் தூக்கப்பட்டு மனித உயிர்களை பணயம் வைத்த நிலம். அதே போன்று ஆயுதம் தாங்கிய போர் நடக்கும் நிலத்தைச் சுற்றி போரின் மௌனமான ஒலம் வெடித்துப் பரந்த அண்டைய நிலங்கள் அனைத்தும் போருக்கு அண்டைய நிலங்கள். அவை தூரங்களால் அல்ல துயரங்களால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. நிலம் போரின் முக்கிய பொறி. மனிதர்கள் நிலங்களின் மேல் கொண்டிருக்கும் நித்தியமான உறவும் ஆதரவும் போரில் பகடையாக உருட்டப்படுகிறது. பரந்தனில் எழுநூறு கோழிக்கால் குறியிட்ட மாடுகளுடன் தொடங்கி செல் அடிக்கு திக்கெது திசையேது என்றறியாமல் இறுதியில் மீள் குடியேற்றத்தில் பிடித்த ஒரு கோமதியும் தொலைத்த அறுநூற்று தொண்ணூற்று ஒன்பது மற்றைய கோமதிகளும் தன் நிலத்தின் மீது யதார்த்தம் பிடித்து நிற்கும் துண்டுக் கண்ணாடி. சுருவில் மக்கள் சட்டி பானைகளோடு தேவாலயத்திற்கு கிளம்பும் போது கப்டன் பொன்ராசா தன் நிலத்திலிருந்து வர முடியாமல் சுருள்வதும் பாழங்கிணத்திற்குள் வருடக்கணக்கில் பாசிகளையும் தவளைகளையும் நுண்ணங்கிகளையும் போல உயிர்ப்புடனிருக்கும் பெயர் தெரியாத ஊரிப்புல குடிமகனும் சோபா சக்தியின் நில அச்சாணியில் உருளும் துயரங்கள். பிண முற்றிப்போன இறுதிக்காடுகளை அவர்கள் கடந்து என் நிலத்தின் தரப்பாளர்களுக்குள் திணிக்கப்படும் போது அவர்களின் உயிரைத் தவிர மற்றைய எல்லாவற்றையும் அந்நிலத்திற்குள்ளும் பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளும் புதைவிட்டு வந்தார்கள். போரின் நிலம் உறவுகளுக்கு மட்டுமல்ல உணர்வுகளுக்கும் சூகாடாய்ப்போனது. தமிழினிக்கு தன்னிலத்தில் கந்தக வாசத்தோடும் ரத்த வாடையோடும் பச்சிலைகளின் கருகல் வாசனையும் துயரத்தைத் தருகிறது. அது புனைவால் போரை நிகழ்த்தும் எவராலும் உணரமுடியாத வலி. களமுனையில் தன் நண்பி சங்கவியோடு மரத்தின் கீழிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் தமிழினியின் மனதில் போரைப்பற்றிய பயமில்லை. ஆனால் எதிர்காலத்தைப்பற்றிய நிச்சயமின்மையும் இழப்புகளைப்பற்றிய கவலையும் நீண்டிருந்தது. அது அவளின் கண்களுக்குள் திரண்டு மரணத்தின் வாசனையாய் நிலமெங்கும் படர்கிறது. புத்தர் அவன் மகனிடை மரணமில்லாத வீடொன்றிலிருந்து ஒரு பிடிக்கக் குரு வாங்கிவா என்றபோது எல்லா வீட்டிலும் மரணமிருந்ததைபோல எந்த வீட்டிலும் கருகிருக்கவில்லை என்ற உண்மையும் எமக்குள் உறைக்கிறது. இழப்பு போரின் நிலத்திலிருந்து முகாம்களை நோக்கி தன் புளுத்துப்போன வாயைத் திறக்கிறது.

யதார்த்தனின் முகாம்கள் முக்கியமான அமைப்பு. ஆனால் அவை உரிய மண்ணால் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களா என்றால், இல்லை என்று தான் நம்புகிறேன். ஆனால் இக்கட்டுரைக்கு சிற்பங்களை விட மண்ணால் செய்யப்படுகின்றன என்பது முக்கியமாகத் தெரிகிறது. சைவே என்று மக்களால் அழைக்கப்பட்ட பிரியங்கா, அந்தப் பெயரையும் நிறத்தையும் பூச மரணமொன்றே காரணமாயிருக்கிறது. மனிதர்களின் பெயர்களையும்

புனர்வாழ்வு நிலையங்களினுமிருக்க தனித்திருந்து உழலும் அவர்களின் மனநிலையும், போருக்குப்பின்னர் வருவதற்கான வாய்ப்புகள் திறந்துவிடப்படும் வரமுடியாமல் உழலும் மனிதர்களையும் கதைகள் நெடுக காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. போர் அவர்களை இன்னொரு வழியில் சிறைபிடித்திருக்கிறது. தருமலிங்கமும் அசோகமலரும் இந்தியாவில் தனித்திருக்கும் இனிய காலம் இன்னமும் எத்தனையோ பேருக்கு வாய்க்காதது. சீனர்களுக்கும் ஜப்பானியர்களுக்கும் இந்நாட்டில் இருக்கும் சுதந்திரம் புலம் பெயர் தமிழர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. சோபா சக்தி போரின் கதைகளை அரசியல் பிரசுரமாக்குகிறார். அவரின் சாமான்ய மனிதர்களின் அலைக்கழிப்பைத் தவிர வேறு எந்தத்தரப்பையும் அணுகுவது எனக்கு வெறுப்பாயிருக்கிறது. ஒரு கதை சொல்லியென்ற அடையாளத்தைத் தவிர வேறெந்த அடையாளத்தையும் ஏற்படுத்துமளவிற்கு எனக்கு அவரின் சிறுகதைகளில் உண்மையை உணர முடியாதுள்ளது. புனைவுகளுக்கு உண்மை அவசியமில்லை என்றாலும் போர்ப் புனைவுகளில் உண்மை அற்றுப்போகும் போது போர் சந்தையாக்கப்படுகிறது. இங்கு உண்மை என்பது பொது மொழியில் பொய்க்கு எதிரானது. ஆனாலும் சோபா சக்தியின் சாதாரண மனிதர்களை நான் மதிக்கிறேன். வேலும் மயிலும் பழுவும் அப்பாவிகளாக போர்நிலத்தில் பலியிடப்படும் போது கொண்டாடுகின்றனர் இரண்டு தரப்பினரும். போரை அப்பாவி மனிதர்களின் இழப்பாக இவர்கள் அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். அவரின் பெரும்பாலான கதைகளில் போரோடு துரோகமும் கலந்தாடுகின்றது. எப்போதும், தமிழனை தமிழனே இப்படி செய்யக்கூடாது என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறார்.

பொன்றாசாவின் கதைக் கருக்கு ஏறக்குறைய ஒத்த கதையை புனைகிறார் கபில். கபிலோடு தர்மு பிரசாத்தையும் சேர்த்தே பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. சோபா சக்தி, கபில், தர்மு மூன்று பெயரையும் ஒரே முக்கோணத்தில் வைத்து சுழற்றிப் பார்க்க உடலெது கதையெது என்று தெரியாமல் ஒன்றை ஒன்று மேவிக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மு பிரசாத்திடம் வலிமையான கதைகள் இருக்கின்றன. தன்னுள் தனித்து ஊறும் நிலமும் சொற்களுமிருக்கின்றன. களவாடப்பட்ட உடல்களுக்குள் வலிமையான இக்கதைகள் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. தனிமையின் நூறு ஆண்டுகளில் தண்டனைக்குட்படும் அக்கா, தமிழ் சமூகத்தின் மொத்த பெண்ணுருவாய்த் தெரிகிறார். போர் பெண்களை வலிமையாக்கியது. வரலாற்றின் பனியாய் எம் பெண்கள் உருக்கொண்டார்கள். தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள் மூன்று கோடைகளாக விரிகிறது. என்றைக்குமே மாரியைப் பார்க்கமுடியாத நிலத்தின் தனி மனித பிறழ்வை, தனிமனித அழிவை திருகுவதன் மூலம் சமநிலையற்ற போர் விதிகளின் மீது தறிகொட்டாடும் மொத்த சமூகத்தின் பிறழ்வை மொழிக்குள் கொணர்கிறது. மோசஸ் மீளுயிர்க் கொண்டதும் அக்காவின் உயிர் எடுக்காமல் அந்தரத்தில் விடுத்துப் போனதும் கதைகளின் போக்கை ஆணுயிர், பெண்ணுயிர் என்று மொழிபடுத்துகிறார்கள் இருவரும். ஆனால் அவர்களின் உடல்கள் சோபாசக்தியின் சக்கைகளாவே எனக்குத் தோன்றுகின்றன. கதையுடல்கள் போரின் கதைகளுக்கு அவசியமானவையா என்ற கேள்வி எப்போதும் தொக்கி நிற்கிறது. இன்னமும் அதிகாரத்தின் பார்வையில் சிறுபான்மையாக ஊரும் எமக்கு வரலாறு பல்சாத்திய வாசிப்பினைக் கோருகிறது. இலையின் கீழ் ரவையை மறைத்து கைமாற்றவேண்டியிருக்கிறது. நியம புத்தரை காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியலில் சேர்க்கும் ராகவனின் பொறி கதையுடல்களுக்கு சிறந்த உதாரணம். எல்லோரும் போரின் தொடக்கத்தில் மிகத் திடமான குறிக்கோள்களுடனிருந்து உயிருக்காய் ஒவ்வொன்றாகக்

கைவிட்டு கடைசியில் உயிரோடு மட்டுமே திரும்பிய பொதுவான போக்கை சிறுகதைகள் கொண்டிருக்கின்றன. இது போர் நிலத்திற்கு மட்டுமேயுரிய குணமா என்றால், இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. வாழ்க்கை சாமான்ய மனிதர்களின் மீது தொடுக்கும் அலைச்சல்களில் போராட்டமும் தோல்விகளும் பெரும்பங்காயிருக்கின்றன. அதிகாரம் மனிதர்களின் அன்றாடத்தை பூனைகளைப்போல நசுங்கித் தின்கின்றன. எல்லா வளைகளிலும் வாய்வைத்திருக்கும் பூனையின் பிடியில் திசேராவின புனைவுகள் உருப்பெறுகின்றன.

கதையுடல்களின் சாத்தியங்களையும் கடற்றற மொழிச் சோதனைகளையும் புனைவுகளில் பரிசோதித்துப்பார்க்கிறார் திசேரா. எண்களையும் தாவரங்களையும் கவிதை மொழிகளையும் ஒரு குழந்தையின் முதல் முயற்சிகள் போல கையாண்டுபார்க்கிறார். அவை அறிதலுக்குரிய பிரமிப்பை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் மொழி உருவாக்கத்தில் அவற்றுக்கான பங்கிருப்பதை மறுக்கமுடியாது. வழிகளிருந்தும் இயற்கையை சவாலுக்கு அழைத்து ஆடும் பகடையை நிகழ்த்திப்பார்க்க தவறுகிறார். பன்மைப்பால் நிலைகளால் புனைவு மனத்தை வளையும் தன்மை உரையாடப்படவேண்டிய ஒன்று. தன்னுடைய பால் நிலையைக் கழைந்து எழுதுவது என்பதும் அதற்குரிய பிரக்ஞையுடன் மொழியைக் கையாள்வது என்பதும் இன்று பலரிடம் விடுபட்டுள்ளது. தமிழில் போதுமானளவு உரையாடல்கள் நிகழ்த்தப்பட்ட பிறகும் ஆண், பெண் விசுவகளை கையாள்வதில் தடித்த ஆண் மனோபாவமும் அலட்சியமும் நிறைந்திருக்கிறது. மொழியை அதன் பாட்டில் நகரவிட்டு பின்தொடரும் திசேரா அவற்றில் மிகவும் பிரக்ஞை உணர்வோடு செயற்பட்டிருக்கிறார். கதைகளைப்பற்றியும் அதன் விவாதங்கள் வாசக பார்வைகள் என்று கதைகளின் எல்லாக் கூறுகளின் மீதும் விருப்பமும் ஈடுபாடுமுள்ளவர்கள் சமூகத்தின் அடிப்படை உண்மையை மொழியில் கையாள்வதிலுள்ள தயக்கம், தங்களைத் திருத்திக்கொள்வதில் உள்ள அலட்சியமும் ஏமாற்றமளிக்கிறது. திசேரா வெறுமையான நிலத்தின் ஒழிந்திருக்கும் கருமௌனங்களைப் புனைகிறார். இழத்தலின் காலம் பரிசோதனைகளின் உயிர்ப்புள்ள குழந்தை.

போரின் நிலத்திற்கும் அண்டைய நிலத்திற்கும் இடையில் மனித அலைச்சல்களின் வேர் பிணைந்து கிடக்கிறது. அதன் நுண்மையான வேர் மயிர்களின் கசப்பு இந்நிலத்தின் மீது எழுதப்பட்ட, எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும், எழுதப்போகும் எல்லாப் புனைவுகளிலும் தோய்ந்து அலைந்துகொண்டிருக்கும். காலத்தை மீள் நிறுத்தி கதை சொல்லும் காலமா இது என்கிறார் கற்சுறா. எம்முன் போர் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது, புனைவுகள் சுவர்களில் துளைக்கப்பட்ட ரவைக் கலன்களுக்குள் நிறைத்து நிற்கின்றன. குடியேற்றப்பட்ட நிலங்களின் மீது கலங்கி ஓடும் தொலைக்காட்சி பெட்டிகளில் கூட ரூபமாய் மனிதர்களின் அலைச்சல். போரில் தோற்றவர்கள் மீண்டும் தம் நிலங்களின் மீது வெறும்பாதங்களை அழுத்தும் போது உணரப்படுவது மண்ணின் கண்ணீரா அல்லது மனிதர்களின் ரத்தமா என்ற ஞாபகக்கலப்பு. போர்ப் புனைவுக்காலம் முடிவற்றது. துயரங்கள் என்றும் அழிக்கமுடியாதவை. காலம் உளுத்து நனைந்த குற்றியின் மேல் பூக்கும் சாம்பல் பூக்களுக்காக காத்திருக்கிறது.

சாத்தானின் நாணயங்கள்.

He prays best who does not know that he is praying.
- Saint Anthony

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் தேவாலயத்தில் திருப்பலிக்காகக் கூடிய சனக்கூட்டத்தில், பார்வையால் துளாவி நிர்மலாமகளைத்தேடிக்கொண்டிருக்கும் போது வெரோனிக்கா மருதடி அந்தோனியாரிடம் வந்திருந்தாள். ஒரே விசாலத்துடன் அடுத்தடுத்து நின்ற மரங்களின் ஊடுகளை மிதமான மஞ்சள் வெயில் நிறைத்திருந்தது. அந்தோனியார் சொருபத்தின் கீழே புலுணிகள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. சோருபம் நின்றிருந்த மேடையைச்சுற்றி முழங்காலை முட்டி விடுமளவிற்கு மருந்தஞ்சருகு ஏறியிருந்தது. சிவப்பு நீல நிறங்களில் காற்றெடுத்து வந்து போட்ட பொலித்தீன் பைகள் சருகுகளுக்கு நடுவில் பளிச்சென்று தெரிந்தன. இவள் நுழைந்ததும் சருகுக்குள் எதோ ஓடும் சத்தம் கேட்டது. அறணையாகவோ ஒணானாகவோ இருக்கும். அவள் எதையும் கவனிக்கும் மனநிலையிலிருக்கவில்லை. காலையில் திருப்பலியை தவிர்ந்து விட்டு அந்தோனியாரிடம் வருவதென்று இரவே தீர்மானித்து விட்டிருந்தாள். நடு இரவு வரை அழுதுகொண்டூதானிருந்தாள். தாமரை கூட தான் வெளியேறிய போது தடுக்கவோ தொடர்ந்து வரவோயில்லை என்பது இராத்திரியை இன்னும் அந்தரமாக்கிவிட்டிருந்தது. இனி அங்கே போகப்போவதில்லை. சோருப மேடையில் ஏறிய போது உள்ளார்க்குள் உறுதியானதொரு தீர்மானம் இறுகியது. ஆனால் குழந்தையையும் தமயந்தியையும் பார்க்காமல் இருப்பது பற்றி யோசிக்கவே பெருமூச்சு அவளை மீறியெறிந்தது.

இரவு கிரந்தியெண்ணையுடன் திரும்பியவள் சாரங்கன் தமயந்தி வீட்டின் ஹோலில் தமயந்திக்கு எதிரில் இருந்த கதிரையில் பவ்வியமாக அமர்ந்திருந்த போது அப்படியே நின்றுவிட்டாள். பிடிப்பிரச்சனை தொடங்கிய

பிறகு கொஞ்சநாள் சாரங்கனின் தொல்லையில்லாமலிருந்தாள். இவளைக்கண்டவுடன் அதுவரை குறுக்கத்துடன் இருந்த பார்வை கூராகி நிமிர்ந்து இருந்து கொண்டாள். கீதாஞ்சலி அழுது முடித்த கண்ணுடன் இவளைப்பார்த்துச்செயற்கையாக புன்னகைத்தாள். "வெரோனிக்கா" கீதாஞ்சலில் அவளை எதிர்பார்த்திருந்தவள் போன்ற பாவனையில் விளித்தாள்.

"ஓம் டீச்சர்"

வெரோனி கெட்டிக்காரப்பிள்ளை என்றுதயந்திதியிடம் தன்னுடைய மாணவியை பற்றிச் சம்பிரதாயமாக பிரஸ்தாபிக்க, சங்கடமான புன்னகையை பரிமாறிவிட்டு தாமரை எங்கே என்று கேட்டு வேகமாகக் குசினிக்குள் நுழைந்தாள். இறுதியாக நிர்மலா மகளிடம் "கீதாஞ்சலி வந்தவள், சாரங்கனுக்கு பிடிப்பிரச்சினை வரும் போலை கிடக்காம், அதாவை கலியாணம் ஒண்டு முடிச்ச விடுவம் ஒண்டு பிரியப்படுறா"

வெரோனிக்கு தாய் அடுத்து என்ன சொல்லப்போகின்றாள் என்று அச்சொட்டாகத் தெரிந்தாலும்

"அதுக்கேன் இஞ்ச வந்தவா?"

"உனக்கு தெரியாதோ?"

"ஓம்மெண்டு சொல்லியிருக்கலாமே, நீயும் செய் நானும் செய்யிறன் ஒரே மேடையிலை கலியாணம்"

கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் வார்த்தைகளை விட்டிருக்கிறேன் என்று உணர்ந்தாலும் உள்ளூர் வேகுண்டெரிவதெல்லாம் சிந்தையையும் சொற்களையும் நஞ்சாகிக்கி விடுகின்றன. நிர்மலாவின் கண்கள் முட்டின.

"நான் அவளுக்கு இப்ப செய்யிற நோக்கம் ஒண்டுமில்லை" எண்டனான், என்றாள் மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு. இன்றைக்கு திரும்பவும் கீதாஞ்சலி டீச்சரும் சாரங்கனும்.

தாமரை எந்த அசமந்தமும் இல்லாமல் நிதானமாகவிருந்தாள். வெரோனியைக்கண்டவுடன் குரலை தாழ்த்திக்கொண்டு விபரம் சொன்னாள்.

"டீச்சர் வந்து ஒரே அழகைசாரங்கனை பிடிக்கரெண்டுதரம் வந்திட்டாங்களாம் சொந்தக்கார வீடுகளுக்கும் போறாங்களாம். அதுதான் கொஞ்சநாளானக்கு அவரை இஞ்ச வச்சிருக்க ஏலுமோ ஒண்டு கேட்டவா. அக்கா பொம்பிளை பிள்ளையள் மட்டும் இருக்கிற வீடு ஒண்டுதான் முதல் இழுத்தவா, ஆனா டீச்சர் பெரிசா அழுத்தொடங்கீட்டா, பாக்க எனக்கே பாவமாய்தான் இருந்தது."

வெரோனி பதட்டமாகி

"அதுக்கு?"

"மேல் மாடிலை கொஞ்சநாளானக்கு அவர் ஒழிச்சிருக்க அக்கா ஓம் எண்டிட்டா" வெரோனிக்கு கண்முட்டி உடைந்தே போனது. கொஞ்ச நேரம் தாழ் குரலில் தாமரையுடன் சண்டையிட்டாள்.

"உனக்கும் அக்காக்கும் தெரியாதோ அவன் எனக்கு பின்னாலை திரியிறான் ஒண்டு"

"தெரியுமடி ஆனால் பாவம் பிடிச்சுக்கொண்டுபோனால் என்ன செய்யிறது, டீச்சர் பாவம் எல்லோ கஸ்ரபட்டு அவரை படிக்க வச்சது சாகக் குடுக்கவோடி?" தாமரையின் குரல் இளகிப்பரிந்தது.

"போகட்டுமன் இயக்கம் இயக்கம் ஒண்டுதானை பின்னாலை வால் பிடிச்சுக்கொண்டு திரிஞ்சவை, ஆக்கள் காட்டின லெவலும் அவையளும், இப்ப போராட வாங்கோ எண்டா போகமாட்டினமோ?"

"நீ எதை வச்சுக்கொண்டு பொருமுறாய் ஒண்டு விளங்குதடி, ஆனால் பாவமடி டீச்சர். அழுகிறா, வேறை ஆர்வீட்டிலையும் நம்பிக்கையா விடேல்லாதது. விந்தன் கண்கொத்தி பாம்பாய் திரியிறானாம்"

“என்னவோ செய்யுங்கோ நான் உவன் நிண்டால் இனி இஞ்சால வரமாட்டன்”
 “கண்ணை பாவாடையை எடுத்து துடைத்து விட்டு, மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு
 சாதாரணமாக வெளியேறுபவளைப்போல ஹோலைக்கடந்தாள்”
 “வீட்டையோ போறாய்?” தமயந்தி .

“ஓம் அம்மா வரச்சொன்னவா, கிரந்தியெண்ணை தாமரேட்டை குடுத்திருக்கிறன்” தமயந்தியின் முகத்தில் பார்வையை தொடக்கி குரலை முடிக்கும் முதல் சாரங்கனைக் கடந்து கண்களை கீதாஞ்சலியின் முகத்தில் நிறுத்தினாள். பாவமாய்தானிருந்தது. ஆனாலும் அங்கே பம்மிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் சாரங்கனைப்பார்க்கப் பார்க்க நெஞ்சுக்கூட்டில் இரத்தம் அறைவது கேட்டது. தாமரை பால்தேனீர் பேணிகள் இருந்த ரேயுடன் வெளியே வரவும் வெரோனிகா வேகமாக வெளியேறவும் சரியாக இருந்தது. அந்தோனியாரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஊரில் இரண்டு அந்தோனியார்கள். மருதடி அந்தோனியாரைத் தவிர தேவாலய வாசலில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கண்ணாடிக்கூட்டுக்குள் நின்றிருக்கும் இன்னொரு சோரூபம். மருதடி அந்தோனியார் நன்றாகக் காற்று வாங்கும்படி கண்ணாடிக்குள் சிறைவைக்கப்படாமல் சுதந்திரமாக நின்றிருந்தார். அவரின் தலைக்கு மேலாக வளைத்து கட்டியிருந்த சீமெந்துக்கூட்டுக்குள் போன மஞ்சள் ஒளி அந்தோனியார் மஞ்சள் வெளிச்சத்தால் மூடியிருக்க அவர் அணிந்திருந்த மண் நிற அங்கியினதும் அவரின் கையில் ஏந்தியிருந்த குழந்தை ஏசுவின் நீல நிற அங்கியினதும் இயல்பு நிறத்தையும் மஞ்சள் விழுங்கியிருந்தது. அவரின் காலடியில் மெழுகு எரிந்து கருகிய திரித்துண்டுகள் புதைய உறைந்து போயிருந்தது. அகலமான சொரூபத்தாங்கியில் இருந்த உண்டியலுக்கு மேலாக அந்தோனியாரே எமக்காக வேண்டிக்கொள்ளும் என்ற வாக்கியம் .சென்ற வருடம் வெள்ளைப் நிறப்பூச்சினால் எழுதப்பட்ட வாறே மங்காமல் தெரிந்தது. அதன் கீழே அச்சொரூபம் கட்டப்பட்ட ஆண்டு எழுதப்பட்டிருந்தது. 1926 என்ற எண்கள் மட்டும் கொஞ்சம் மங்கியிருந்தன. அந்தோனியார் சொரூபம் வருடா வருடம் சுத்தம் செய்யப்பட்டு பெயிண்ட் அடிக்கப்படும். ஊருக்கு வெளியே இருந்தாலும் தேவாலய வருடார்ந்த உற்சவ காலத்தில் சொரூபம் தவறாமல் பரிசோதிக்கப்படும்.

மருதடி அந்தோனியார் தேவாலயத்தினால் ஆதரித்து, பராமரிக்கப்பட்டாலும், அந்தோனியார் ஊர்த்தெய்வம். அவர் எல்லோருக்குமாக வேண்டிக்கொள்பவர். ஊரில் பெரும்பாலானோர் அந்தோனியார் பக்தர்கள். வேண்டுகல் நிறைவேறினால் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தேவாலயத்தில் இலைக்கஞ்சி கொடுப்பார்கள். லூர்துமேரி அக்காவைப் பிடித்தால் நேர்திவைப்பவர்களுக்கு சுவையான கஞ்சி செய்து சனத்திற்கு கொடுத்து அவர்களின் நேர்த்திக்கடனின் புண்ணியத்தை எடுத்து கையோடு கொடுத்து விடுவா. அடிக்கடி தேவாலயத்தில் கஞ்சி கிடைக்கும். உண்மையில் லூர்துமேரியக்காவின் கஞ்சிக்கொரு தனிச்சுவையிருந்தது. எப்படி அன்னதானச்சோற்றின் ருசியை வீட்டில் செய்து விட முடியாதோ அதே போலத்தான் லூர்த்துமேரியக்காவின் தேவாலய சமையலறையில் செய்யப்படும் கஞ்சியை யாரும் வீட்டிலோ வெளியிலோ செய்து விட முடியாதளவு அதனிடமொரு தேவ கிருபை கலந்து சுவையிருந்தது. இதில் பகிடி என்னவென்றால் மருதடி அந்தோனியாருக்கு நேர்ந்தாலும் தேவாலயத்தடி அந்தோனியாருக்கு நேர்ந்தாலும் கஞ்சியென்னவோ தேவாலய வளவில் தான். பாவம் மருதடி அந்தோனியாருக்கு ஒரு கலையம் கஞ்சிகூட வருவதில்லை. ஆனாலும் அவர் தொடர்ந்தும் மருதமரத்தடியில் நின்று தன் பிரார்த்தனையைத் தொடர்ந்தபடி தானிருந்தார்.

ஊரில் பெரும்பாலும் எல்லோருக்கும் அந்தோனியாரிடம் எப்படி

முழந்தாளிட்டு மன்றாடுவது என்று தெரிந்திருந்தது. அப்போதுதான் அவர் நமக்காக இறைவனிடம் மன்றாடுவார் என்பது நம்பிக்கை. மற்றபடி மருதுகீழ் அந்தோனியாரிடம் வந்து போவது வெரோனிக்காவும் தாமரையும் தான். கிட்டத்தட்ட பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக அந்தோனியாருக்கும் இந்த இரண்டு பெண்குழந்தைகளுக்குமான நேசம் மருதமரத்தடிக்கு நன்கு பரிச்சமானதொன்று.

இருவரும் மூன்றாம் வகுப்பு. மருதடி அந்தோனியார் சொரூபம் அப்போது சண்டையில் சன்னங்கள் பட்டுச் சிதைந்து போயிருந்தது. அந்தோனியாரின் மூக்கு உடைந்து முகத்தின் நடுவில் ஒரு பெரிய துவாரமிருக்கும். ஏசுபாலனின் கழுத்து இல்லாமல் அவனுடைய உடல் அந்தரித்துப்போயிருந்தது. யாரும் அந்தப்பக்கம் வருவதில்லை. மிதிவெடிகள் புதைக்கப்பட்ட இடமென்று பேச்சிருந்தது. அருகில் சிறு பாதை பற்றைகளுடே ஓடினாலும் அது ஒரு கைவிடப்பட்ட இடமாய்தானிருந்தது. சற்றுத்தள்ளிப்போனால் ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர்கால வீடுகளின் சிதைவுகளை பற்றைகள் மூடியிருக்கக் காணலாம். முன்பு அவ்விடத்தில் ஆவர்களின் மாளிகைகளும் வீடுகளும் இருந்திருக்கிறது. அவற்றின் மிச்சமாக உயிருடன் இருப்பவை ஊருக்குள் தேவாலயமும், ஊரின் வெளியே மருதடி அந்தோனியாரும் மட்டும் தான். வெரோனியும் தாமரையும் மருதடிக்கு கிட்ட நின்ற கொடுக்காய் புளிமரத்தைத்தேடி வந்து சேர்ந்தபோதுதான் அந்தோனியாரைக்கண்டனர். அந்தப்பெரிய கொடுக்காய் புளிமரம் இப்போது பட்டுபோய் அதன் அடிக்கட்டை உழுத்துப்போய் மண்ணுக்குள் இறங்கிவிட்டது. இப்போது தோண்டிப்பார்த்தால் அடி வேர்கள் தென்படக்கூடும். பெரிது பெரிதாய் கொடுக்காய் புளிகள் வெள்ளை வெளேரென பழுத்து தொங்கும் ஒருக்கால் கல்லெறிந்தால் பொலுபொலுத்துக்கொட்டும். காய்க்கும் காலத்தில் மிதிவெடிப்பயத்தை உதறிவிட்டு வாணுகள் கூடுவதுண்டு. அப்படித்தான் கொடுக்காய் புளி இருவரையும் அந்தோனியாரிடம் அழைத்துவந்தது.

ஆர்வத்தில் இருவரும் அச்சொரூப மேடையைப் பரிசோதித்தனர். வெரோனிதான் முதலில் உண்டியலைக்காட்டினார். அந்தக் கனமான இரும்பு உண்டியல் அப்படியே சொரூபத்தாங்கியில் பொருத்தியிருந்தார்கள். ஒரு ஷெல் துண்டொன்று வேகமாகப் போய் மோதியதில் அதன் பூட்டுப்பகுதி சிதைந்து போயிருந்தது. வேரோனிக்கா அதைப்பிடித்து இழுத்தாள். கீர்ச்சிட்டு திறந்துகொண்டது. துரு உதிர்ந்து விழுந்தது. உள்ளே பார்வையை கொண்டு போனார்கள். ஒரு குவியல் நாணயங்கள். எல்லாம் பழைய நாணயங்கள். ஒரு சதம், இரண்டு சதம், அஞ்சுசதம் என்று எறும்பெடுத்த புற்றோடு சேர்ந்து புதைந்து கிடந்தது நாணயக்குவியல். சதம் புழக்கத்தில் இல்லாத காலமது. குழந்தைகள் இருவருக்கும் அது தெரியாது. அவர்களுக்கு அது ஒரு புதையல். ஒரு குவியல் காசு. கையை விட்டு அள்ளிப்பார்த்தனர். அந்தச்சின்னக்கைகள் களைத்துப்போகுமளவு காசு வந்தது.

“இஞ்சையப்பா அந்தோனியார் சாமி உண்டியலெல்லோ பிறகு காய்ச்சல் வந்திடும்” தாமரை வெரோனியை வெருட்டினார். வேரோனியும் மிரட்சியுடன் யோசித்தாள். “திருருற காசு சாத்தானர் காசெல்லோ” அம்மா சொல்லியிருக்கிறாள்.

ஆனால் புதையலை விட்டுப்போக யாருக்குத்தான் மனதிருக்கும். மனதிற்கு சமாதானம் சொல்லவும் முடியவில்லை, சாத்தானிடம் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளவும் விருப்பமில்லை. கடைசியில் மூக்கில்லாது நின்ற

அந்தோனியாரப்பாவிடமே ஒப்பந்தம் செய்ய முடிவானது.

ஐஸ்மழம் வாங்க மட்டும் மட்டும் கொஞ்சக்காசை எடுத்துக்கொள்வோம் அதற்கு பதிலாக அந்தோனியாருக்கு பத்து தோப்புக்கரணம் போடுவது என்று கோரிக்கையை வைத்து அந்தோனியாரின் காலில் காசை சுண்டிப்பார்த்தார்கள். அந்தோனியாரப்பா சம்மதித்தார். சாத்தான் ஏமாந்து போனான். அதாவது ஆளுக்கு பத்து தோப்புக்கரணம். மொத்தம் இருபது. ஒருவர் போட இன்னொருவர் நின்று சரியாக எண்ணவேறு வேண்டும். இருவரும் அந்தோனியாருக்கு தோப்புக்கரணம் போட்டு முடித்து இரண்டு கைகளாலும் கொஞ்ச காசை அள்ளி பள்ளிக்கூடப் பையினுள் பத்திரப்படுத்துக்கொண்டனர்.

இருவருக்கும் ஐஸ்கீரிம் என்றால் நல்ல விருப்பம். ஆனால் தாமரை ஐஸ்கிரீம் குடித்தால் இரவு நித்திரை கொள்ள முடியாது சளி நெஞ்சுக்குள் ஏறி இழுக்கும். தாங்கவே முடியாது. தாமரைக்கு குளிர் தண்ணீரே அப்போது அண்டாது இதில் ஐஸ்கிரீம் கூடவே கூடாது. வெரோனிக்கு பல்லில் பிரச்சினையிருந்தது. பல்லெல்லாம் சூத்தை. சிரித்தாள் என்றால் அங்காங்கே சூத்தைப்பற்கள் வரிசையில் வந்து நிற்கும். ஐஸ்கிரீம் குடித்தது நிர்மலாவிற்கு தெரிந்தால் உரிவிழும்.

இருவருக்கும் எப்படியாவது ஐஸ்கிரீம் குடிக்க வேண்டும். ஏதும் ஊரில் திருவிழாவிற்கோ டவுனில் கூல் பாருக்கோ, போனால் மட்டும் தான் இருவருக்கும் ஐஸ்கிரீம், எப்போதாவது வரும் நகுலாத்தைகோயில் திருவிழாவிற்கோ இல்லை கிறிஸ்துமஸிற்காகவோ காத்திருந்து ஐஸ்கிரீம் குடிக்க முடியாது. எப்போதாவது கடைக்கு போவதில் மிச்சக்காசு கிடைத்தால் இருவரும் எடுத்து வைத்துக்கொள்வார்கள். இருவருக்கும் பழமும் பிடிக்காது கோணும் பிடிக்காது. சொக் வேணும். கொக்கோ உருகும் சொக் வேணும். பழம் அப்ப ஐந்து ரூபாய் , கோண் பதினைந்து, சொக் இருபது. இருவருக்குமாக நாற்பது வேண்டும். கிடைக்கும் குற்றிகளைச் சேர்த்து கொண்டு வரும் பொது மதியத்தில் பள்ளியில் மதியம் சாப்பாட்டு பெட்டி முடிந்தபின்னரும் பசிக்கும் போது இருக்கும் காசு மிச்சரோ பிஸ்கற்றோ வாங்கப்போய்விடும்.

“அம்மாக்கு தெரியாமல் எடுத்தது, சாத்தான்ர காசுதானே அதான் நிக்காமல் ஒருது” என்பாள் வெரோனிக்கா. ஆனால் அது அம்மாவின் காசு என்பதால் தனக்குள்ள உரித்து எந்தப்பாவத்தையும் அண்டவிடாது என்று நம்பினாள். மருதடி அந்தோனியாரப்பா கொடுத்த காசில் சதம் என்றுதான் எழுதியிருந்தது. பள்ளிக்கூடத்தில் சதம் என்று ஒரு எண்ணும் சொல்லித்தரவில்லை. ஐந்து சத்தம் ஐந்து ரூபாய் தானென்ற நினைப்பில் நேராக ஐஸ்கிரீம்காரனின் சைக்கிளுக்கு எதிரில் போய் நின்றார்கள்.

ஐந்து சத்ததைக் கொடுத்து. ரெண்டு சொக் என்றார்கள். அவன் அந்த ஐந்து சத்தையும் நிமிர்ந்து தன்னைப்பார்க்கும் இரண்டு முகங்களையும் மாறி மாறிப்பார்த்தான். அவனுக்குச்சிரிப்பு வந்துவிட்டது. “இந்தக்காசிப்ப செல்லாது”

இருவரின் முகமும் கோணியது. அழகை முட்டியது. அவனிடம் கெஞ்சத்தொடங்கினார்கள். அவன் கொஞ்ச நேரம் சொல்லிப்பார்த்தான் இருவரும் விடுவதாயில்லை. இரண்டு சொக்குகளை எடுத்துக்கொடுத்தான். இருவருக்கும் வலு சந்தோசம். மீண்டும் ஒரு நாள் அவனை மறித்தார்கள்.

சதங்களைக்கொடுக்க ஏதோ மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன் போல அவன் இரண்டு சொக்குகளை கொடுத்தான். மீண்டும் மீண்டும் சொக்குகள் கிடைத்தன.

வெரோனிக்கு இப்போதும் அவனை நினைத்தால் ஆச்சரியமாகவிருக்கும். எப்படி அந்தச் செல்லாக்காசிற்கு ஐஸ்சொக்குகள் கிடைத்தன என்று. அவனுடைய முகம் கூட மறந்து போனது எவ்வளவு நாள் அப்படி ஐஸ்கீரீம் வாங்கியிருப்பார்கள். பளையைச்சேர்ந்த அந்த ஐஸ்கீரீம் காரன் இயக்கச்சியில் வைத்து இராணுவத்தால் அடித்துக்கொல்லப்படும் வரை அந்தோனியாரும் தோப்புக்கரணத்திற்கு காசுகொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தார். அவன் வருகை நிற்கும் போது உண்டியல் காசும் முடிந்து போகச்சரியாக இருந்தது. இருவரும் அதைப்பற்றி யாரிடமும் மூச்சு விட்டார்களில்லை. ஐஸ்கீரீம் காரனின் வருகை நின்ற கொஞ்ச நாட்களின் பின்னர் ஒரு பெரிய ஐஸ்கீரீம் வான் அழகான படங்களுடன் பாட்டுப்போட்டபடி ஊருக்குள் வலம் வந்தது. அதில ஐஸ்கீரீம் வாங்கிய நினைவுகள் வெரோனிக்காவிற்கு பெரிதாகவிருக்கவில்லை. இரண்டு வருடத்திற்கு பிறகு அந்தோனியாரின் மூக்குப் பொருத்தப்பட்டு ஜேசுபாலனுக்கு தலை வைக்கப்பட்டு சொரூபம் புதுப்பிக்கப்பட்டது.

பழைய இரும்பு உண்டியலை எடுத்து விட்டு கீழ்த்தாங்கியோடு சேர்ந்த சீமெந்து உண்டியலைச்செய்துவிட்டார்கள். புதிதாக ஒரு சிறிய மேடையும் சொரூபத்தைச்சுற்றியமைக்கப்பட்டது. இருந்தாலும் அடிக்கடி அங்கே வருவதை இருவரும் நிறுத்தவில்லை.

மஞ்சள் வெய்யிலின் லேசான சூடு உடலில் பரவ இதமாயிருந்தது. வேரோனிக்கா உண்டியலைக் கவனித்தாள் புனரமைக்கப்பட்டபின்னர் நன்றாக மூடிக்கட்டியிருந்தார்கள். காணிக்கை போடும் துவாரம் மட்டுமிருந்தது. அப்படியே போய்சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். வெய்யில் ஏற ஏற அப்படியே இருந்தாள். தேகம் எரிந்தது. தலை இடித்து கண்கள் இருட்டுமளவிற்கு வெய்யில் காய்ந்தது. எழுந்தாள். அந்தோனியாரின் கண்களைச் சந்தித்தாள். ஏசுபாலனை கவனித்தாளில்லை. அவளையறியாமல் கால்கள் மடங்க முழங்காலில் உட்கார்ந்தாள். வெய்யில் ஏறியது. ஏறக்குறைய குளிக்கத்தைப்போல வியர்த்து வழிந்தது. வாய் சுவிசேசங்களைச்சொல்லத் தொடங்கியது,

பேய்களும் நடுங்கிப் போகுமே ஐயா
உன் திருநாமம் சொல்லும் போதிலே
ஊமைகளைப் பேசச் செய்யும் புதுமைப் புனிதரே
அடிமைகளை மீட்டிடும் நல்ல மேய்ப்பரே
சோர்ந்துபோன மனிதருக்கு ஆறுதல் நீரே
எங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்
மளமளவென சுவிசேசங்கள் வந்து விழுந்தன. கண்ணீர் உருண்டு இறங்கியது. அவளுடைய மன்றாட்டத்தை சூரியன் உருக்கிக்கொண்டிருந்தான். இறுதியாக எல்லாவற்றினதும் முடிவாக வெரோனிக்கா அந்தோனியாரிடம் தன்னுடைய இரண்டாவது ஒப்பந்தத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினாள். அந்த ஒப்பந்தத்தின் அல்லது வேண்டுகளின் நூலிழையின் ஒரு அந்தத்தில் அந்தோனியாரும் பிறிதோர் அந்தத்தில் வலிய சாத்தானும் அமர்ந்திருந்தனர்.

யதார்த்தனின் வெளிவரவிருக்கும் **நகுலாத்தை** நாவலின் ஓர் அத்தியாயம்.

\ சொல்லிலான நினைவு.

மிகத் தொலைவிலிருக்கிறது
சொல்லிலான நினைவு.

முதலில்
அது என் வீடாயிருக்கிறது
கொஞ்சமாய் கிராமம்
பின் நகர்ந்து
முது மரமொன்றின் கிளம்பிய வேரில்
நிலைகொள்கிறது.

உயிர்மூச்சில் பதற்றம்.
எத்தனை பகல்கள் கடந்து போயிற்று
ஆதிமூலமே
என் குரல் கிடக்கிறதா.

கதவுகளை அடைத்துவிட்டு
சிதறிய சப்தங்களுள் அவர்களைத் தேடினேன்.

“யாரிடம் வந்தாய்
அவர்களனைவரும் இறந்து நாள்களாயிற்றே”

நான் அழவில்லை
அழ இயல்வதாயுமில்லை
என் அடையாளக்கல்லை முற்றத்திலிருந்து எடுத்தெறிந்தேன்

நிலத்தில் கீறி
காசிக்குப் போய் கடமை முடித்து வருகிறேன்
என்று சொல்லி
திரும்பிப்பாராமல் போ என்பார்கள்.

\ நடுகல் : துயரிடை தோய்தல்

துயரிடை தோய்தல்
'விருதர் இருதுணி பார்நி றைந்தன;
விடர்கள் தலைமலை யாய்நெ ளிந்தன;
குருதி குரைகடல் போல்ப ரந்தன;
குடர்கள் குருதியின் மேல்மி தந்தவே'
-கலிங்கத்துப்பரணி

போர் இலக்கியப் பிரதிகளின் வரத்தில் தீபச்செல்வனின் நடுகல் நாவலும் இணைந்திருக்கிறது. போர் முடிவுக்குவந்த காலமும் போர் நடந்துகொண்டிருந்தபோதான புலிகளின் பொற்கால ஆட்சியும் என மாறிமாறி வரும் அத்தியாயங்களாக நடுகல் அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. காத்திருத்தலும் ஏக்கமும் நிறைந்த சிறுவன் வினோதன். தன் பதின் வயதைக் கடந்து இளைஞனாகிறான். கூடவே போரும் துயரமும் இடப்பெயர்வும்; விருதலை மீதான பற்றுதலுடனும் உணர்வுகளுடனும் மரணங்களின் மத்தியிலான வாழ்வு. மனிதர்களின் வாழ்வுக்கு புலிகளின் ஆளுகை செம்மையும் சீரையும் அளிக்கிறது போன்ற பாவனைகளுடன் நீண்ட ஏக்கங்களுடனும் துயருடனும் நீளுகிறது நாவல். இதை ஒரு நாவலாகக் கொள்ளலாமா? நாவலாகவும் கொள்ளலாம், அனுபவங்களின் திரட்டாகவும் கொள்ளலாம். அது அந்தரங்கமான வாசிப்புச் செயற்பாடோடு இணைந்தது. இதை அனுபவக் குறிப்புகளாகவே வாசித்துப் பார்க்க முயன்றிருக்கிறேன்.

'நனைவிடை தோய்தல்' தமிழ் வாழ்வுக்குப்

புதிதல்ல. முன்னொரு காலத்தில் என்று தொடரும் ஏக்கப் பெருமூச்சு நினைவேக்கங்களாகப் படைப்புகளில் தொடர்கின்றது. இன்று வரைக்குமான புதியவர்களின் எழுத்துகளிலும் அது கழிவாகப் படிந்து கிடக்கின்றது. அது (நினைவேக்கங்கள்) வாசிப்பில் போதாமையையும் நுண்ணுணர்வில் சரிவுகளையும் மொழியில் வழக்களையும் உருவாக்குகின்றன. புனைவுகள் எனும் பெயரில் படைப்புச் செறிவற்றும் கூர்மையற்றும் மொக்குகள் நிறைந்ததுமான படைப்புகள் பலவும் வெளிவருகின்றன. வாசிப்பு; மனவெளியில் உள்ளார்ந்த மடிப்புகளுக்கான திறப்புகளை உருவாக்க வேண்டும். ஒற்றையும் தட்டையுமான பன்மையான வாசிப்பை அனுமதிக்காத படைப்புகளை இனியும் கொண்டாடித் தீர்க்க முடியாது.

விமர்சனங்கள் தமிழர் தரப்பிலிருந்து எழுந்தாக வேண்டிய நிலை. அவ்வாறு நிகழ்வதற்கான சூழல் கடந்தகாலங்களின் நடைமுறைகளிலிருந்து எழுந்திருக்கின்றன. நடுகல் அந்தச் சாத்தியங்கள் நிகழும் சூழலைக் கண்மூடிக்கடந்துபோக எத்தனிக்கிறது. நினைவுகளுள் புகுந்து ஆசுவாசம் அடைய முயற்சிக்கிறது. நினைவுகளால் நிரம்பிய துன்ப வாழ்வை மீட்டுருவாக்கி அதிலிருந்து வெளியேறுவதற்கும் வெளியேற்றுவதற்கும் பாதுகாப்பதற்குமான புனைவாக மாற வழிகளை எதிர்பார்க்கிறது. இனத்துவ அடையாளங்களின் குருதியால் வரையப்படும் இந்த வரைபடம் தன்மேல் ஏற்றுக்கொள்ளும் துயரத்தைக் காவியத்தன்மையாக்கிப் பாவனை செய்துகொள்கிறது. அந்நினைவுகள் அன்பான சர்வாதிகார(?) ஒழுங்கிற்குள் இருப்பை உருவாக்கிக்கொள்ளத் துணிகின்றன; அரசு, புலிகள் என இராணுவ அங்கங்களுக்குள் வித்தியாசங்களையும் தரப்புகளையும் தேட முயல்கின்றன.

ஏறத்தாழ வெற்றுச் சம்பவத் தொகுப்புகளாகவும் ஏக்கங்களாகவும் மீந்துபோகிறது நடுகல். புகைப்படங்களின் மூலம் நினைவுகளை மீட்டெடுக்கவும் தேவதூதர்களாக மாற்றிக்காட்டவும் எத்தனிக்கிறது. நடுகல் வழிபாட்டையும் சாட்சியாகப் பாவித்துப் போலியும் செய்துகொள்கின்றது.

காணாதவர்களை அந்தப் புகைப்படங்கள் காட்டித் தந்ததாக வினோதன் கூறுகிறான். இந்த நினைவுகளின் ஆதாரங்களாகத் தந்தையும் தமையனும் மாறுகிறார்கள். வினோதன் நடுகல்லில் தேடி அலைந்துகொண்டிருப்பதும் இந்த தந்தை உறவுகளைத்தான். அந்தத் தந்தைகள் ஒரு பக்கம் அண்ணனாகவும் மறுபக்கமாகப் புலிகளாகவும் தோன்றுகிறார்கள். தாயையும் அவன் தேடுகிறான்; கூடவே தங்கையையும். ஆனால் அது முன்னையதைப் போன்ற ஏக்கத் தொடர்ச்சியாகவோ அல்லது காத்திருப்பாக மாறுவதில்லை. ஒரு குற்றவுணர்டைய தேடலாக மாறித் தனக்குள் சுருங்கிக் கொள்கிறது.

நடுகல்லின் பெண்கள் எப்போதும் காத்திருக்கிறார்கள்; அழுது புலம்புகிறார்கள், தூற்றுகிறார்கள், போரிடச் சென்ற கணவனை/ மகனை எப்போதும் தேடி அலைகிறார்கள், அல்லலுறுகிறார்கள், நேர்த்தி வைத்துக் காத்திருப்பவர்கள், புல்லரிப்புடன் தமிழ் வீரம்- புகழ்- பெருமை பேசுகிறார்கள், அவர்களின் கதைகள் இந்த எல்லைகளுடன் முடிந்தும் போகின்றன.

சிறுவர்களின் கதைகள் ஒப்பீட்டளவில் பெண்களின் கதைகளைவிட காத்திரமாக எழும்பிவர முயல்கின்றன, ஆனால் மறந்தும் கூட நடுகல்

அதற்கான இடைவெளிகளை விட்டுவிடுவதில்லை.

புனைவு வெளிகள் நிறைந்தவை புகைப்படங்களும் வினோதன் பிறழ்மனநிலைக்கு உள்ளாவதும் தான்; அதைவிட சிறுவர்களின் ஆயி - இயக்கம் விளையாட்டு (ஏற்கெனவே ஷோபாசக்தியின் BOXஇல் எழுதப்பட்டிருந்தாலும்), வினோதனின் அண்ணன் கற்களால் கிபிரை வீழ்த்துவது, 2012இல் பிரபாகரன் உயிர்த்தெழும் பிறழ்வு, போர் விளைய ஆகிய தொடருக்கூடாக மற்றொரு சாத்தியத்தை நோக்கி நகருவதற்கான வாய்ப்புகள் நடுகல்லில் அமைந்திருக்கின்றன. சோகம் என்னவெனில் அவையெல்லாமுமே ஒரு அபத்த நாடகத்தின் முற்றுப் பெறாத முடிவாக மாறிப்போய்க் கண்களை நனைத்துவிடுகிறது. இனவாத உரையாடல்களைத் தாண்டிப் பறக்கிற குட்டிப் பறவையாக அது மாற்றமடைகிற தருணங்களிலெல்லாம் அதன் இறக்கைகள் கத்தரிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

விடுபடல்களை இடைவெளிகளை தாறுமாறான கோடுகளை நடுகல் தவறியும் வரைய முற்படுவதில்லை. ஏனெனில் அவை பிரதியின் சார்பை மெதுவாகவேனும் கிழித்து ருசித்திரும் தருணத்தை ஏற்படுத்தும். எனவே அந்த அபாயத்தைத் தவிர்ப்பது நலம்தானே.

போரின் சிதைவிலிருந்து வெளியேற ஒரு பக்கமாக நடுகல் முயன்றாலும் மற்றொரு பக்கம் புண்ணைக் கிண்டிச் சுகம் அடைவதைப்போல் தோற்றத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. காலங்கள் ஏற்படுத்தும் வடுக்களில் இருந்தாவது அது வெளியேறுகிறதா என்றால் அதுவும் குறைவுடைய மொழிதலாக மாறிப்போய்த் தேங்கி விடுகின்றது.

ஆசிரியர் இதைச் சுயவரலாற்றுப் புதினம் என்றுகூட அறிவித்திருக்கலாம். ஏனெனில் அதற்கான நியாயங்கள் அவரிடம் உண்டு. அவருடைய சில கவிதைகள் எட்டிய உச்சங்களைக்கூட இப்பிரதி எட்டாதது துயரமானது. இனவாதத்தின் முன் சைகைகளும் சால்ஜாப்பும் அர்த்தமற்றவை. இனவாதம் இருபக்கமும் விஷம் தடவப்பட்ட கத்தி. ஆனால் ஒரு பக்க விஷம் மட்டுமே ஆபத்தும் குரூரமும் மனிதத்தன்மையும் அற்றதென அமுது புலம்புவது தீபச்செல்வனின் இன்னொரு துயர காவியம்.

நடுகல்லின் இடம்பெயர்தல் பற்றிய நினைவுகளை வாசித்தபோது 'மற்றொரு போர் குறித்த நாவலான 'ஊழிக்காலம்' ஞாபகத்தை உரசிக்கொண்டே நின்றது. ஏனெனில் இடம்பெயர்வை அது எழுதிச் செல்லும் விதம் வெறும் நாடகத்தனமான கழிவிரக்கத்தைக் கோருவதாக இல்லை. போருக்குள் வாழ்வையும் வாழ்வின்மீதான பிடிப்பையும் மீண்டும் மீண்டும் அது பேசத் துணிந்தது. அதன் குறைபாடுகளுடன் இடம்பெயர்வை வார்த்தையாகக் கடந்துபோகாமலும் சாமரம் வீசாத பிரதியாகவும் ஒப்பீட்டளவில் நினைவில் நின்றிருந்தது.

இவ்வாறான சாத்தியங்களை நடுகல் துணியவில்லை; அதன்

தேவை புலிகளின் புகழையும் புனித விம்பங்களையும் விதந்து சட்டைக் கொலரைத் தூக்கிவிட்டுக்கொண்டு ஒரு சிறுகுழந்தைபோல் குதூகலிக்க முயல்கிறது. தமிழீழக் காவல்துறை குறித்த பெருமித உணர்வு, எங்கள் அரசு என்கிற அடிமைத்தனத்தின் சேவகம், அதிகாரத் தேடல் நிகழ்த்தும் வன்முறை இவைகளையே நடுகல் சாத்தியப்படுத்துகிறது. கிட்டத்தட்ட கயிற்றின்மேல் நடந்துகாட்டும் கழைக்கூத்தாடியைப்போல நடுகல் இயங்குகிறது. தன்னைக் கட்டறுத்து மறுத்துப் பாயும் சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தும் கவனமாக அவற்றைத் தவிர்த்தும் முழுங்கியும் தன்னிறைவு கொள்கிறது.

தமிழீழத்தில் தேனும் பாலும் ஓடியது; புலிகள் அன்பைப் பெய்து தள்ளினார்கள், தமிழீழத்தில் நீதியும் நேர்மையும் பொங்கி நுரைத்தது, குழந்தைப் போராளிகளைப் புலிகள் பெற்றோரிடமே ஒப்படைத்தும் அவர்கள் தம் வீட்டாரோடு சேராது தமிழீழப் போராட்டத்தின் தாற்பரியம் கருதி விடுதலைப்போரில் ஈடுபட முனைந்தார்கள், ஆயுதந்தரித்தார்கள், பெண்கள் சங்ககால மகளிராகவும் ஆண்களை - புருசன்களுக்கும் மகன்களுக்கும்- சீராட்டி தாலாட்டி போருக்கு ஊக்குவித்தவர்களாகவும் தியாகமிக்கவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள், ஒழுக்கந்தவறிய மக்களை புலிகள் நல்வழிப்படுத்தினார்கள் என்பது போன்ற ஒருபக்கக் கதைகளை எழுத அது தன்னை முன்னமே தயாரித்துக்கொண்டது. புலிகளின் ஆபத்தாந்தராகத் தீபச்செல்வன் தன்னை விளங்கிக்கொண்டது நடுகல்லின் எல்லையாகவும் மாறிப்போனது. தமிழ்நதியும் 'பார்த்தீனியம்'நாவலில் புலிகளின் போராட்டத்துக்கான தர்க்க நியாயங்களை வழங்க முயற்சித்திருந்தார். சோகம் என்னவெனில் விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தர்க்க நியாயங்கள் இருந்தன; ஆனால், இறுகிக் கெட்டிதட்டிப்போன நடைமுறை - தத்துவத்தின் வீழ்ச்சி குறித்த கேள்விகளை எழுப்பவோ மக்களை முன்னிறுத்தி அரசியலை உரையாடவோ அவர் தயாராக இருக்கவில்லை. இதைத்தான் நடுகல்லும் முயற்சி செய்திருக்கிறது.

பிரதியாக்கத்தின் சாத்தியங்களைத் தவிர்த்து விசுவாசத்தில் மொய்க்கும் இலையான்களாகக் குறுகி நிற்கிறது நடுகல், பிரதிக்குச் சார்புகள் உண்டு; படைப்பின் சாத்தியங்கள் அந்தச் சார்புகளை இடைமறிக்கும் கிளித்தட்டுத்தான். விதிகள் மாற்றமடையும், அதன் எல்லைகள் அகலப்படுத்தப்படும். ஆனால், இவை எவையுமே பிரதியில் நிகழவில்லை. அந்தச் சாத்தியங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டும் விருகின்றன. போதாமைகளின் குற்றயிரியாகவும் விம்பங்களின் காவலாளியாகவும் முழுமை பெற்றிருக்கிறது நடுகல்.

தீபச்செல்வனின் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது ஏற்படுகிற தாக்கமோ பதைபதைப்போ வாசிப்பனுபவமோ கூட இப்பிரதியில் கிடைப்பதில்லை. அவரின் கவிதைகளுக்குச் சிறப்புப் பரிமாணம் ஒன்றிருந்தது. போரின் யதார்த்தமாகவும் அதன் இரத்தச் சாட்சியமாகவும் அவை திகழ்ந்தன. காதல் - வீரம் என்ற இருமைகளில் இருந்து விலக்கி போரின் விளைவுகளை வரலாறாக்கின. அவற்றில் அனுபவச் சேகரங்களும் வாழ்வின் பரிமாணங்களும் ஒன்றையொன்று இடைவெட்டின. கவிதை எனது ஆயுதம் என அறிவித்த ஒரு கவிஞனாகத் தமிழ்ச் சமூகம் கொண்டாடித் தீர்க்கப்பட்ட ஒருவர்; தமிழ்க் கவிதையை உச்சத்துக்கு எழுப்பிய உலகக் கவிஞனாக அறிவித்துச் சிறப்பு இதழொன்று வெளியிடும் அளவுக்குத் தமிழ் மனங்களில் குற்றவுணர்வை ஏற்படுத்திய சிறப்புடையவர் அவர்.

ஆனால், நடுகல்லின் போதாமை கட்டறாந்த விசுவாசமாகவும் புனிதக் காரணங்களுடன் தமிழ் மக்களை வெளித்தள்ளி, குறிப்பிட்ட அமைப்பின் பாவையாகி உருமாறிக் கரைந்து போகிறது. இப்பிரதியில் சொல்லப்படுபவை அனைத்தும் நிகழவில்லை என்பது வாதமல்ல. நிகழ்ந்தன. ஆனால், அவை ஒரு பக்கத் தன்மையோடு மட்டும் தான் நிகழ்ந்தனவா? அதன் பங்குதாரர்கள் எவ்வெவ்வாறு இருந்தார்கள்? அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் மக்கள் சிக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதே படைப்பின் போக்காக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், நடுகல் மக்களை முன்னிறுத்திச் சிந்திக்கவில்லை; புலிகளுக்கே இதன் முழுத்தேவைகளும் சரணாகதியும். விடுதலைப்போராட்டம் மக்களுக்கானது; அரசுகளின் செயற்பாடு; ஓர் வஞ்சனை, இனவாதம், முதலாளியப் போட்டி, பிரதேசவாதம், சாதி, மதவாதம் என ஈழப்போராட்டத்தின் காரணிகள் ஒன்றுக்கொன்று நரம்புகளைப் போல் பின்னிப்பிணைந்தவை. தெளிவாக எல்லாவற்றுக்கும் ஒற்றைக் காரணியை முன்னிறுத்தியபடி மற்றையவற்றைப் பாதுகாத்துப் பெட்டியில் அடைத்துவைத்து மக்களை விளிம்பில் நிறுத்திவிட்டதைத் தவிர ஈழப்போராட்ட காலத்தில் புலிகள் வேறெதையும் செய்துகொண்டிருக்கவில்லை. விமர்சனங்கள் அற்ற பரணியாடும் புலவர்களே அவர்களுக்குத் தேவையாயிருந்தார்கள். இன்றைய நிலையிலும் அதே நிலைப்பாட்டை எழுத்தாளர்களும் மேற்கொள்வதை என்னென்று சொல்லுவது?

நினைவுகளில் தங்கியிருக்கும் மரணங்கள் இந்தப் பிரதியை எழுதிச் செல்கின்றன. அவை மரணவீட்டின் எச்சங்களோடு நின்றுகொள்கின்றன. போர்க்கால இலக்கியங்கள் போரைத் திரும்பத்திரும்ப காட்சிப்படுத்தி விவரணைகளை சல்லிக்கற்களாக வரிந்துவரிந்து கொட்டி நிறைப்பதல்ல. காலத்தின் போதாமைகளையும் குறைகளையும் மாண்பின் வீழ்ச்சியையும் விடுபட்ட பக்கங்களையும் இடைவெளிகளையும் எழுத அது முற்படும்; உந்தித் தள்ளும். ஆனால், இந்தப் பிரதி ஒரு பேரியக்கத்தை இது நல்லது; மிகமிக நல்லது' எனும் விளம்பரப் படக்காரராராய் மாறி தன்னையே விற்றுக்கொள்கிறது. ஏற்கனவே சபைப் புலவர்கள் கூட்டணியின் கவிஞர்களில் ஒருவராக இருக்கும் தீபன் இந்தப் பிரதியின் மூலம் நான்காம் கட்டத் தலைவராய் தன்னை இணைத்துக்கொண்டுள்ளார். ஏற்கனவே புறப்பட்டவர்கள் நந்திக்கடலில் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தீபனும் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பேரவாவில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு இறங்கியிருக்கிறார். மீட்டெடுத்தலே மூழ்குதலாகும் அபாயத்தைத் தீப்செல்வன் நிகழ்த்திக்காட்டியுள்ளார்.

ஓர் இலக்கியப் பிரதியாக நடுகல் மீட்டெடுக்கவேண்டிய சாத்தியங்களை தவறவிட்டிருக்கிறது. கசடுகளை ஏற்காத மொத்தமாகச் சவரம் செய்யப்பட்ட முகமாக நடுகல் தன்னை நிறுத்திக்கொள்கிறது. அதன் மொழிதலும் அது தாண்ட வேண்டிய தூரமும் நீளமானது. ஒரு படைப்பு வாசிப்பின் அனுபவத்தையும் அதன் உள்ளடக்கத்தையும் அகலப்படுத்தி ஆழத்துடன் பயணிக்க வேண்டும். நடுகல் எனும் இலக்கியப் பிரதி குறைசாட்சியாயும் வரிமிகுந்த புலியாகவும் மாறிப்போய் நிற்பது போர்க்கால தமிழ் இலக்கியப்பரப்பின் மற்றொரு வீழ்ச்சி என்றே வாசிக்கத் தோன்றுகிறது.

\ நீங்காத வலியில் தொடரும் பக்கங்கள்

Kremlin Bicetre இல் உள்ள அந்தப் பிரமாண்டமான ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதென்றாலே ,எனக்குத் தலை சுற்றும் . எத்தனை கட்டிடங்கள் ,எத்தனை பிரிவுகள். நீலம் ,சிவப்பு ,பச்சை ,வெள்ளை ,மஞ்சள்... என்று ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அம்புக்குறிகளுடன் வழிகாட்டிகள் வேறு. இருந்தும் என்ன பல தடவைகள் இடம் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் ,திரும்பியிருக்கின்றேன். இதனால் எனக்கான வைத்தியப் பரிசோதனைகளைத் தவற விட்டதுமுண்டு. நான் வசிக்கும் பகுதிக்கு இந்த வைத்தியசாலைதான் பிரதானம். ஏதாவது அவசர சிகிச்சையென்றால் இங்குதான் கொண்டு போவார்கள். இடம் தேடியலையும் தொல்லைக்குப் பயந்து, என்னைப்போல் பலரும் ,தனிப்பட்ட வைத்தியசாலைகளையே நாடுவது வழக்கமாய் ஆயிற்று.

இந்தத் தடவை என் குடும்ப வைத்தியர் இங்குதான் போகவேண்டுமென்று வலியுறுத்தி என்னை அனுப்பி வைத்தார். உண்மையிலேயே இங்குதான் சிறந்த உபகரணங்களும், சிறப்பான வைத்தியப் பராமரிப்புமுண்டு. என்னுடன், என் மகளும் வந்திருந்தாள்.

நரம்பியல் நியுணரைத்தான் பார்க்கவேண்டும். ஆனால் ,அங்கு போனால் நரம்பியல் சத்திர சிகிச்சைக்கான பதிவேட்டில் என் பெயர் தவறுதலாகப் போடப்பட்டிருந்தது. திரும்பத் திகதி மாற்றி இன்னொரு நாள் வரும்படி சொல்லி விட்டார்கள். திகதி மாற்றுவதற்கான கட்டிடம் வேறு பகுதியில் இருந்தது. அதைக் கண்டுபிடிக்க நானும் ,மகளும் நடையாய் நடந்தோம்

அங்குள்ள கட்டிடப் பிரிவுகளைப் பார்க்கும் போது, பலவருடங்களுக்கு முன் நடந்த கசப்பான நினைவுகள் ஆழமாக மனதைக் கீறிக்கொண்டு வெளி வந்தன.

என் கணவனுக்கும்,எனக்குமான பிரச்சினைகள் உரம்பெற்றிருந்த உவப்பற்ற காலமது. நாளும், பொழுதும் எப்படித் கழிந்தனவென்று மலைக்க வைத்த நாட்களவை. ஒரு நாள் அவன் ஃபிரெஞ் மொழி படிக்கப்போன இடத்திலிருந்து, தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது. சின்ன விபத்தொன்றில் மாட்டுப்பட்டு ,இதே ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தொலைபேசியவர் சொன்னார்.

நேரம் மாலையாகிவிட்டது.இப்போது போனால் இருட்டிவிடும்.இடம் கண்டுபிடிப்பது நடக்கக்கூடிய காரியமல்ல. விடிந்ததும் போகலாம் என்று முடிவு செய்தேன். அப்படியொரு துடிப்பும் பதைப்பும் எனக்கு வரவில்லை.

மறுநாள் விடிந்ததும், அவனுக்குத் தெரியாமல் நான் வைத்திருந்த பணத்தில், அவனுக்காக ஓர் இரவு உடையும் ,வேறு சில சாமான்களும் வாங்கினேன். இந்தக் காசை இவனுக்குத் தெரிய வைத்திருந்தால், எப்போதோ குடித்து முடித்திருப்பான். அந்த நாட்களில் பணத்தை மறைத்து வைப்பதிலேயே கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. எங்கு பணத்தை மறைத்துவைத்தேன் என்று நான் தடுமாறியதுமுண்டு. இதனால் என் ஞாபகசக்தியை இழந்துவிடுவேனோ என்றும் பயந்திருக்கின்றேன்.

பற்றேதுமின்றி வெறும் கடமைக்காகவே இப்போது இவற்றையெல்லாம் வாங்க வேண்டியிருந்தது. கடைகளுக்குத் திரிந்ததால் ,நேரம் போய்விட்டது. மத்தியானப் பார்வையாளர் நேரம் முடிந்திருக்கும் என்பதால், அன்று பின்னேரமே நானும் மகளும் அவனைப் பார்க்கவென்று சென்றோம்.

மகளுக்கு அப்போது நான்கு வயது. ஏழே வயதான மகனைப் பத்திரமாக இருக்கும்படி கூறி வீட்டில் விட்டு வந்தேன். இப்படித் தனியே விட்டு நான் வெளியே போனது கிடையாது.இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு அந்தப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சுற்றியலைவது சிரமம் என்பதாலேயே மகனையும் அழைத்துவரவில்லை.

அவன் தங்கியிருக்கும் வார்டைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படியென்று யோசிக்கவே திகைப்பாயிருந்தது. அப்போது ,எனக்கு பிரெஞ்சும் அவ்வளவாக வராது. வழியில் காண்போரையெல்லாம் கேட்டும் என்னால்,அவன் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் அறையைக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. வேடிக்கை என்னவென்றால் ,அங்கு வேலை பார்ப்போருக்கே சரியாகப் பிரிவுகளைக் குறிப்பிடத் தெரியவில்லை.

பரந்த நிலப்பரப்பில் தூரத் தூர இடங்களில் ஒவ்வொரு பிரிவுகளும் அமைந்திருந்ததே முக்கிய காரணமாகும் . நேரம் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. மகள் கால் வலிக்கிறதென்று அழஆரம்பித்ததால், இனி எங்கே தேடுவது என்ற சினமும் சேர ,களைப்பு மேலிட மகளுடன் வீடு திரும்பிவிட்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்தவுடன், என் இரண்டாவது தம்பிக்கு டெலிபோன் பண்ணி ,நடந்த விபரங்களைக் கூறி, “நாளாக்குப் பிள்ளைகளுடன் வந்துநிற்க முடியுமா “ என்று கேட்டேன். அவனும் சம்மதித்தான்.

அடுத்தநாள் அதிகாலை எழுந்து, உணவு சமைத்து வைத்துவிட்டுத் தம்பி வந்தவுடன், நான் மட்டும் தனியே ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டேன்.

ஒருவாறாக இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். பரிதாபமாக அவன் உட்கார்ந்திருந்த கோலம் கொஞ்சம் இரக்கத்தை வரவழைத்தது. கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாட்டையும், மாற்று உடைகளையும் கொடுத்தேன். உடை மாற்றி வந்தவன் சாப்பாட்டைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை. சாப்பிடும்படி சொன்னேன். 'பிறகு சாப்பிடலாம்' என்றவன், வயிற்றை அமுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு 'வயிறு வலிக்குது' என்றான்.

நாடகம் போடுகின்றான் என்று விளங்கியபோது பகீரென்றது. நான் நினைத்தது சரிதான்...கீழே இறங்கிப்போய் ஒரு வைன் போத்தல் வாங்கி வரும்படி அடம்பிடித்தான்...நான் முடியாது என்று மறுக்க, கூச்சல் போட ஆரம்பித்தான். பக்கத்துக் கட்டில்காரன் திகைப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, எனக்கு வெட்கத்தை வரவழைத்தது.

நல்லாக் கத்தட்டும் என்று அப்படியே விட்டுவிட்டு வந்திருக்கலாம். பிறகு வீட்டுக்கு வந்ததும், இதை வைத்தே பெரிய சண்டையை இழுப்பான் என்ற பயத்தில் வைன் வாங்கச் சம்மதித்தேன். வாசல் வரை வந்து தூரத்தில் தெரிந்த ஒரு சிறிய கடையைக் காட்டி அங்கே வாங்கிவா எனவும் சொன்னான். ஆஸ்பத்திரிக்கு எதிர்ப்புறமாகப் பெரிய மதுகுகள் கொண்ட வழிப்பாதையில், படிகளில் இறங்கிப்போனேன். அந்தக் கடை பார்க்கும் போது கிட்டவாகத் தெரிந்தது... நான் மனதிற்குள் திட்டியபடி நடந்து போகப்போக... பாதை நீளமாகிப் போய்கொண்டேயிருந்தது. கடைசியில் ஒரு சிறிய கடை கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது.

அந்தக்கடையில் வைன் போத்தலை வாங்கி; கொண்டு வந்திருந்த பையில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, பொறுக்கமுடியாத கோபத்துடன் திரும்பிவந்து வைன் போத்தலை அவனிடம் கொடுத்தபின், அவனுடைய முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்காத அருவருப்புடன் அறையை விட்டு வேகமாக வெளியேறினேன்.

இப்படிக்கோபத்தில் தகித்துத் தகித்தே என் முகமும், உடலும் கோபத்தில் உறைந்துவிட்டனவோ என்று அடிக்கடி நினைப்பேன். புன்னகையென்பதே என்னைவிட்டோடி வெகு நாட்களாகிவிட்டன. வீட்டுக்கு வந்தவுடன், வைன் கதை எதுவும் சொல்லாமல், அவனது உடல்நிலை பற்றி மட்டுமே தம்பியுடன் பேசினேன். கொஞ்ச நேரத்தில் தம்பியும் தன் வீடு திரும்பினான்.

பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்து, நானும் உண்டபின் பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டுத் தூக்கம் கண்களைப் பிடித்திழுக்கப் படுக்கையில் வந்து விழுந்தேன்.

படுக்கப்போகுமுன் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் கதை சொல்லியே ஆகவேண்டும். நான் கதை சொல்லச்சொல்ல இரண்டுபேரும் உறங்கிவிட்டனர். அலைச்சல் தந்த சோர்வில் நானும் அயர்ந்து

நித்திரையாகி விட்டேன் .

கதவில் யாரோ திறப்புப் போட்டுத்திறக்கும் சத்தம்கேட்டுத்திருக்கிட்டு எழுந்தேன். இந்த நேரத்தில் யார் கதவைத் திறப்பது ...பயத்தில் உறைந்துவிட்டேன். நான் படுக்கையைவிட்டு எழும்பி வருவதற்குள், கதவைத் திறந்து நடந்துவரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. நானும் பிள்ளைகளும் படுத்திருந்த அறைக்கும் ,வெளிவாசல் கதவுக்குமிடையில் நீண்ட நடைபாதை இருந்தது. “யார்?” என்று திகிலூடன் கத்திக்கொண்டே வந்த என் முகத்தில் பலமான குத்து விழுந்தது. என் வாயிலிருந்து இரத்தம் ஒழுகியது. எனக்குப் பின்னால் எழும்பிவந்த மகன் ,அம்மா ‘என்று அலற அவனது கன்னத்திலும் ஓர் அறை விழுந்தது. நான் காலையில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்த இரவு ஆடையைப் போட்டு அதன்மேல் தன் ஜக்கட்டை மாட்டிக்கொண்டு என் கணவன் என்ற பாதகன் நின்றிருந்தான் எம் முன்னே.

“எங்கே பவா (என் தம்பி) எங்கே அவன் என்று கேட்டுக்கொண்டே வீடெங்கும் தேடினான். பிள்ளைகளை என் தம்பியுடன் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்ததாகக் காலையில் சொல்லியிருந்தேன். அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பாவி இப்படி நடுச்சாமத்தில் வருவானென்று நான் கொஞ்சம்கூட எண்ணவில்லை.

இவனுக்கு என் குடும்பத்தினரைப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அவர்களை விரோதிகள் போலத்தான் பார்ப்பான். எனக்காக அவர்கள் பொறுத்துப்போனார்கள். குடிநாற்றம் வீடெங்கும் நாறியது. வைன் குடித்தால் முழுப்போத்தலும் குடித்துமுடிப்பான் .பிறகென்ன விசரனாகிவிடுவான் .

‘அவனை இந்த வீட்டுக்குள் ஏன் விட்டாய் ? ‘என்று திரும்பவும் ஓடிவந்து என் கன்னத்தில் ஓங்கியடித்தான். அவனுடைய பலத்துக்குமுன்னால் ,என்னால் திருப்பியெல்லாம் அடிக்கமுடியாது. மனதுக்குள் மிதித்துத் துவைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.கத்திக்கொண்டே குசினிக்குள் போனவன் ‘சாப்பாடு இல்லையா?’ என்று கத்தினான். ‘எல்லாம் உன் தம்பிக்குக் குடுத்தியா?’ என்னவெல்லாமோ உளறினான்.

பிறகு என்ன நடந்தது என்று எடுத்துரைக்க அருவருப்பாகவும்,
ஆக்காட்டி #017 - தை 2020 | 41

கொந்தளிப்பாகவும் இருப்பதால் அதை இங்கு தவிர்க்கின்றேன்.

நேரம் நள்ளிரவு தாண்டியிருந்தது. யாருக்கும் தெரியாமல் இவன் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வந்திருக்கின்றான் . என் அளவுகடந்த ஆத்திரம் பொலிசைக் கூப்பிடச் சொன்னது.

எந்தக் குடிபோதையிலும், அவனுடைய புத்தி நன்றாக வேலை செய்யும். தொலைபேசி வைத்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலிருந்த சோபாவிலேயே சாய்ந்து படுத்துவிட்டான்.

இவன் தூங்கிவிட்டான் என்ற நினைப்பில் தொலைபேசிக்குப் பக்கத்தில் போனவன்... 'என்னை மடையன் என்று நினைச்சியா...பொலிசைக் கூப்பிடப் போறியா ...கூப்பிட்டி தேவடியாள் 'என்று கத்திக்கொண்டே எழும்பியவனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு நின்றேன்.

இரவு பஸ்இல்லாததால்,விடிந்ததும் விடியாததுமாக எழும்பி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விட்டான்.அவனுடைய கையில் பட்ட காயம் முழுதாக ஆறவில்லை.

எனக்கும் ,இவனுக்கும் இருந்த பிரச்சினை காரணமாகக் குழந்தைகள் நலன்களுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரியொருவர் என் தொடர்பில் இருந்தார். விடிந்ததும் அவருக்குத் தொலைபேசி நடந்தவை அனைத்தையும் விளக்கினேன். அவர் ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகத்துடன் தொடர்புகொண்டு எல்லாவற்றையும் கூறியிருக்கின்றார். தொடர்ந்து சிகிச்சையளிக்காமல் அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

நல்லதொரு கணவனாக அன்பு காட்டாத ஒருவன் இருந்தென்ன... செத்தென்ன. எனக்குள் வெறுப்பும்,வன்மமும் கூடிக்கொண்டே போனது.

வீட்டுக்கு வந்தவன் என்னால்தான் ,தன்னை வெளியேற்றினார்கள் என்று சொல்லி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினான். புதிதாக இவன் இப்படிக்கூத்தாடினால் ஆச்சரியப்படலாம் .இரணம் பட்டுக் காய்த்துப்போன மனதுக்கு வலிகள் பழகிக் கடந்துவிட்டது. இவன் வெளியே போய்த் திரும்பிவரத் தாமதித்தால், "லொறியில் அடிபட்டுச் சாகமாட்டானா ..அப்படியே காணாமல் போகமாட்டானா " என்று அதிதீவிரமாக மனம் வேண்டிக்கொண்டேயிருக்கும்.

இப்படி நான் நினைத்துக்கொண்டே கற்பனையில் மூழ்கிக் கிடக்க , கதவு தட்டிச் சத்தம் கேட்கும். நிறைவெறியுடன் ,கையில் ஒரு வைன் போத்தலுடன் இவன் நிற்கும் கோலத்தைப் பார்க்க ,அடி வயிறு பகீரென்று துவண்டு போய்விடும்.

அவ்வளவுதான் ..விடிய விடிய நித்திரைகொள்ள விடாமல் இவன் பண்ணப்போகும் அட்ரீழியங்களை எண்ணியே நான் இடிந்துபோன நாட்களின் கனதியான பக்கங்கள் கணக்கில் அடங்காதவை.

இவனின் அட்டகாசங்களால் என்னைப் பார்க்க என் உறவுகள் வருவதே குறைந்துபோனது.

ஒருநாள் பட்டப்பகலில் நிறையக் குடித்துவிட்டு ,என் மகனுக்குக் கண்டபடி அடித்தான் . தடுக்கப்போன என்னையும் வழக்கம்போல எட்டித் தள்ளினான்.

அமுதுகொண்டே மகனும் ,நானும் இருந்தவேளை என் கடைசித் தம்பியும் ,மருமகனும் வந்தார்கள்.

நாம் நின்ற கோலத்தைக் கண்டதுமே இருவருக்கும் கோபம் வந்துவிட்டது. அதுவும் என் தம்பி கொதித்துப் போனான். பிரச்சினை பெரிசாகிவிடும் என்ற கலக்கத்தில் ,கெஞ்சி மன்றாடி இருவரையும் அனுப்பிவைத்தேன். “எக்கேடோ கெட்டுப்போங்கள் ”என்று கத்திவிட்டு ,மருமகன் தம்பியையும் இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

இவர்கள் போனதும் வாய்விட்டுக்கதறினேன். எல்லோரும் இவனோடு நிற்கப் பிடிக்காமல் போகின்றார்கள். நானும் பிள்ளைகளும் மட்டும் இவனிடம் சிக்கித் தவிக்கின்றோம் என்று குமுறியமுதேன்.

இவனிடமிருந்து நானும் பிள்ளைகளும் விடுதலைபெற எவ்வளவு துன்பங்களைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது.

என் இயல்பான தோற்றமும், கம்பீரமுமே பல இடங்களில் இவனுக்குச் சாதகமாயிருந்திருக்கின்றது.

இவன் ஒரு குணக்கேடன் மட்டுமல்ல ,உலக மகா நடிகனும் கூட. பரிதாபமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, பணிவான குரலில் ,என் சகோதர ,சகோதரிகளின் பேச்சைக்கேட்டு ,நான் அவனைக் கொடுமைப் படுத்துவதாகப் போலீசுக்கும் மற்றும் முக்கிய இடங்களிலும் பொய் சொல்லி என்னைக் கடுப்பேத்தியிக்கின்றான். இவனின் பசப்புக்களால் கொந்தளிக்கும் என்னைப்பார்த்துப் போலீசாரே என் மீது கோபப்பட்ட தருணங்கள் என்னால் மறக்கமுடியாதவை.

ஆனால் பலவித விசாரணைகள், பிள்ளைகளின் வாக்குமூலம் , அவர்களின் ஆசிரியர்கள் கூறியவை என்று எல்லாம் ,’நல்லதொரு தாய்’என்று நீதிமன்றம் மூலம் என்னைச் சொல்லவைத்தது .

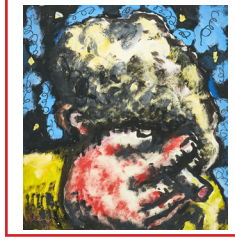
மனதாலும் ,உடலாலும் நான் பட்ட காயங்கள் ஆறாத வடுக்களாக என்னைத் துரத்திக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

மறந்தொழிக்க நினைத்தாலும் அடிக்கடி அந்த இருண்ட பகுதிக்குள் நுழைந்து என்னையறியாமலே மூழ்கிவிடுகின்றேன். என்னை விட்டு நீங்காது வதைத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் கசப்புக்களை,என் இனிய நினைவுகள் பலவற்றோடு கலக்காமல் பிரித்துணரவும் என்னால் முடிகின்றது அதனால்தான் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

(எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நூலின் ஓர் அத்தியாயம்)

\ செண்பகம்

1)

தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசியவர் அவளது பகுதியின் விதானையார். அரசால் வழங்கப்பட்ட வீட்டுத்திட்டத்தின் இறுதி வேலைகளுக்கான பணத்தினை வழங்கும் பொருட்டு, நடைபெற்று முடிந்த வேலைகளை மதிப்பீடு செய்வதற்கு வரப்போவதாக கூறினார். முதல் கட்டமாக வழங்கிய பணம் தாயின் மருத்துவச் செலவுகளுக்கும், இறுதிக் கிரிகைகளுக்கும் செலவாகிவிட, வீட்டுவேலை என ஒரு துரும்பைத் தன்னும் எடுத்துப் போட்டிருக்கவில்லை. அது விதானையாருக்கும் தெரியும். இருந்தும், வேலைகளை பார்வையிட வருவதாக சாட்டு ஒன்றினை உருவாக்கி தன்னுடன் பேசவும், வீட்டுக்கு வரவும் முனைவதனை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிந்திருந்தது.

என்றாவது ஒருநாள் சுதர்சன் அழைத்துவிடக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் தொலைபேசியை பாவனைக்கு உகந்ததாக வைத்திருந்த தனது நம்பிக்கையை நொந்துகொண்டாள். இனி அவன் அழைக்கப்போவதில்லை. இது இருந்தால் தானே கண்டவர்களின் அழைப்புக்கு பதில் சொல்லவேண்டும் பேசாமல் உடைத்தெறிந்துவிடலாம் எனத் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள். பின் எதோ நினைத்தவளாக தொலைபேசியில் பதிவு செய்திருக்கும் பெயர்களை மெதுவாக தட்டி உச்சரித்துக் கொண்டாள். குறித்த பெயர் வந்ததும் அழிப்பதா விடுவதா என சிலகணம் தடுமாறினாள். எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் பெருமூச்சுடன் மெதுவாக தொலைபேசியை நிலத்தில் வைத்தாள். முற்றத்தில் நிறைந்திருந்த மல்லிகை செடியிலிருந்து சரசரவென சாரைப் பாம்பொன்று இறங்கிப் போனது. பதற்றத்துடன் எழுந்தவள் நேரத்தைப் பார்த்தாள். இருள் மெல்ல அவளுக்குள்ளும் இறங்கியது.

சுதர்சன் இருந்தவரை அயலவர்கள் என்ன கதைத்தாலும் ஒருவித துணிவு இருந்தது. இப்போது அதுவுமில்லை. நாய் குரைத்தால் கூட ஒருதடவை கால் நடுங்கித்தான் துணிவு வருகிறது. எண்ணியபடி தன்னையறியாமல் அவன் படுக்கும் இடத்தை திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனை எதிர்பாராமல் சந்தித்த அந்த நாள் நினைவில் வந்தது.

கூச்சல் நிறைந்திருந்த சந்தைக்குள் ஓரமாக நின்றிருந்தான். ஒரு கையில் பாதி உடைக்கப்பட்ட தேங்காயை வைத்திருந்தான். மறுகையால் சரத்தினை இறுக்கிப் பிடித்திருந்தான். அவன் நின்ற கோலத்தைப் பார்த்த உடனேயே அவனது நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டாள். யாருமே கண்டுகொள்ளாத அவனின் அருகில் சென்று மெதுவாக பேச்சுக்கொடுத்தாள். அவன் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தான். பின்

திடீரென என்னை அழைத்து போகத்தான் வந்தனீங்கள் என்று கேட்டான்.

அவளது வீட்டில் புதிதாக ஒரு ஆணின் நடமாட்டத்தை கண்கொண்ட ஊர் மெல்ல வாய் திறந்தது. அவள் முன்பின்னாக கதைக்கத் தொடங்கியது. அவள் முன்போல எதையும் எதிர்கொள்ளும் துணிவுடையவளாக இப்போது இல்லை. தன்னை முட்டுக்கு எதனையும் எதிர்க்க கூடிய வல்லமை அவளிடமிருந்து வடிந்து போயிருந்தது. சுதர்சனோ யதார்த்தத்தின் எந்த ஒரு அசைவையும் கண்கொள்பவனாகவும் இல்லை. உறவுகள் யாருமற்று தனித்தலைந்து திரிந்தவனுக்கு அவளது பரிவு மட்டும் தேவையானதாக இருந்தது. அவனை பரிசோதித்த முன்னாள் புலிகளின் வைத்தியர், நித்திரை மற்றும் வலி நிவாரணி மாத்திரைகளை பரிந்துரைத்தார். பகல் பொழுதுகளில் எங்காவது மரங்களில் ஏறி இருப்பான். இறங்கி வா என்று அழைப்பவர்களுக்கு நான் மேலே போகப்போறன் என்று வானத்தை காட்டுவான். சிலநேரங்களில் வீட்டிற்கு பக்கத்தில் இருக்கும் கோவிலில் இருந்த ஆளை மறைக்குமளவு பெரியதான தூணோடு நெருக்கமாக மறைந்திருப்பான்.

நினைவுகளில் துல்லியமாக வரையப்பட்ட தேசமொன்றில் வாழ்ந்தவர்களும், அந்த நினைவுகளிலிருந்தே தப்பிச்செல்ல முயன்றவர்களுமாக ஒரு இனம் இருந்தது என்று கூறினால் இன்று யாரும் ஏற்கப்போவதில்லை. அதேபோல் ஒரு காலத்தில் வன்னியின் வாசலாக இருந்த முகமாலையில் போராளிகளை வரவேற்கக் கூடிய கூட்டம் ஏறக்குறைய அய்ந்து மைல்கள் நீளத்திற்கு நீண்டிருந்த நாளொன்றும் இருந்தது என்று சொன்னாலும் இன்று யாரும் நம்பத் தயாராக இல்லை. அப்படியாக யாழ்ப்பாணம் தன்னை மாற்றிக் கொண்டுவட்டிருந்தது.

இந்த மாற்றங்கள் எதுவும் அவனை நெருங்கி இருக்கவில்லை. அவன் எல்லாம் கடந்தவனாகி இருந்தான். கோவில் தூண்களில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக இருந்த புராண கதைகளைச் சொல்லும் பாலகர்களுடன்தான் அவனது உரையாடல்கள் இருந்தன. அவனது எந்த கேள்விக்கும் விடையிலலாமலும், வைத்திருக்கும் பதில்களுக்கு கேள்விகள் இல்லாமலும் அவனது நாள்கள் இருந்தன. யாராலும் நெருக்கமுடியாத ஒரு இடத்தில் அவன் அந்த பாலகர்களுடன் தன் இருப்பை வைத்துக்கொண்டான். இடையிடையே அவன் நினைவுகளில், தாயைப் போலவே சிகப்பு சேலையுடன் அவள் வருவதையும், அந்த நேரங்களில் அவளின் கண்களில் எழும் பூரிப்பையும் உணர்ந்துகொள்வான். அவளை நேரே பார்க்கும் கணங்களில் அவளது கண்களில் அந்த பூரிப்பை தேடுவான். அவள் கண்கள் எதனையுமே அவனுக்கு கற்பிக்காமல் போக, குனிந்துகொள்வான்.

அவள் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வந்தபின், முதலாவது சோதனை சாவடியில் சுதர்சனைக் கண்டாள். கொஞ்சமும் அடையாளம் தெரியாதபடி உருக்குலைந்திருந்தான். அவனை உற்று நோக்குவதே அபாயத்தினை ஏற்படுத்திவிடுமென்ற நினைப்பில் பார்வையை விலக்கிக்கொண்டாள். போராளியின் இறுதி வணக்க நிகழ்வில் பார்த்த அவனது முகம் அழியாத நினைவாக அவளுக்குள் பதிந்துபோயிருந்து. இறுதியாக அவள் கலந்துகொண்ட நிகழ்வும் அதுதான்.

போராளியாக சாவடைந்த தங்கையின் தலையை தன் மடியில் வைத்து கன்னங்களைத் தடவிக் கொண்டிருந்தான். இருவரும் ஒரே சாயல். இரணைப் பிள்ளைகளாகவும் இருக்கக் கூடும் என எண்ணிக் கொண்டாள். “கட்டாய ஆள்சேர்ப்பில் பிடிச்சக் கொண்டு போனியள் இப்ப ஒரு மாதம் கூட ஆகேல்லை அதற்குள் அவளை கொண்டுவந்து கிடத்தியிருக்கிறீயளே நீங்கள் அழிஞ்சுதான் போவியள்” என்று திருப்பி திருப்பி அவன் சொல்லி அழுவதை சகிக்க முடியாமல் வெளியில் சென்றாள்.

பயிற்சிக்கென பிடிக்க வந்தவர்கள் அவனைக் காணாததால், எழுந்த ஆற்றாமையில் “கொண்ணனை பயிற்சிக்கு வரச்சொல்லு உன்னை விடுறம்” கூறி தங்கையை இழுத்துச் சென்றார்கள் என்றும், சிலநாள்களின் பின்னர், ஒளிந்திருந்த அவனுக்கென கஞ்சி வேண்டி சென்றிருந்த தாயும் செல்வீச்சில் இறந்து போனதாகவும் அங்கு நின்றவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கேட்டும் கேளாத்து போல நின்றிருந்தாள். அங்கு நின்றவர்கள் பார்வையில் முன்பிருந்த கண்ணியம் இல்லாமல் போயிருந்ததையும் கண்டாள். யுத்த இறுதிநாள்கள். திரும்பும் இடமெல்லாம் எறிகணைகளும் சாவின் ஓலங்களும் தான் கேட்டன. இன்றோ நாளையோ நானும் கூட இறந்துபோகலாம் என்ற எண்ணமே அவளிடத்தில் இருந்தது. அதில் சாகாமல், சரணடைந்து புனர்வாழ்வு முடித்து நினைத்தே பார்த்திருக்காத வகையில் வாழ்க்கைகையை கடத்திக்கொண்டிருக்கும் நாளொன்றில், சந்தையில் அவனைக் கண்டபோது எழுந்த உணர்ச்சிகளை அவளால் புரிந்துகொள்ள இயலாமல் இருந்தது. தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் நோக்கில் தான் அவனுடன் பேசியதை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள்

சூழ்ந்திருந்த சனங்களின் முகங்களிலிருந்து எழுகின்ற எள்ளல் அவளை பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆயிரம் குரல் ஒலிகள் அவளின் தேகத்தில் மோதி காற்றில் கரைந்து போயின. தனியனாக எல்லாவற்றையும் எதிர்கொண்டாள். ஒதுங்கவும் ஒருங்கவும் தன்னியல்பிலேயே கற்றுக்கொண்டாள். சூழும் தனிமையிலிருந்து தப்பிக்கொள்ள தடுப்பில் ஒன்றாக இருந்த நண்பிகளின் வீடுகளுக்கு சென்று வருவாள். அவர்களோடு தங்கியிருக்கையில் உள்ளார்ந்து புதிப்பித்துக்கொள்ளும் ஒரு உணர்ச்சி பெருகிவழியும். ஏதாவது ஒரு கணத்தில் சட்டென சுதர்சனின் நினைவு எழும். பெருகும் குற்றவுணர்வில் சிதைந்துபோவாள். அன்றே அவர்களிடம் விடைபெற்று வீடு வருவாள். ஒருநாளோ இருநாளோ அவளைக் காணாதவன், உணவேதுமில்லாமல் சுருண்டு கிடப்பான். அவனைப் பார்த்த கணமே எல்லாம் மறந்து சமையலை தொடங்குவாள்.

அன்றும் அப்படிதான் நான்கு நாள்களின் பின் வீடு திரும்பியவளை, கண்டவுடன் சுதர்சன் ஒவென்று அழுதான். ஓடி வந்து அணைந்து தோளில் முகத்தை வைத்து கண்ணீர் வடித்தான். சூடான அவன் தேகமும் கண்ணீரும் அவளை உருக்கி அழித்தது. அணைப்பிலிருந்து ஒரு குழந்தையைப் போல விலக்கியவன் சுதர்சனை ஆழ்ந்து பார்த்தான். அன்றுவரை அவளுக்குள் இல்லாத சுதர்சன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனது உயரமும், ஆடையற்ற அவனுடலில் இருந்து எழுந்த வியர்வை மணமும் அவனை வேறொருவனாக அடையாளம் செய்தன. திகைத்து நின்றவன், அவனை அப்படியே ஒதுக்கிவிட்டு குடிசைக்குள் புகுந்தான். பசியில் அவிந்திருந்தவனுக்காக உணவினை தயாரிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளைக் கண்ட மகிழ்வில், பாதுகாப்பின் நெகிழ்ச்சியியோடும் பசிக்களைப்பில் உறங்கத் தொடங்கியிருந்தான். சமையல் முடிந்து உணவை எடுத்துவைத்துவிட்டு அவளை எழுப்ப சென்றாள். ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தவனை குழப்பாமல், தலையை கோதிவிட்டு அவன் முகத்தை பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு திரும்பி வந்து வாசலில் அமர்ந்துகொண்டாள். விலகலும் நெருக்கமுமாக அவளது மனதுக்குள் ஒருதிரள் உருவாகி அலையத் தொடங்கியது. முறுகித்துடித்த உடலெங்கும் சூடு பரவத்தொடங்கியது. மார்புகள் ஏறி இறங்கப் பெருமூச்சோடு எச்சிலை விழுங்கினாள். இறுக்கமாக இருந்த கொண்டையை அவிழ்த்து கூந்தலை விரித்து விட்டாள். உடலில் இரத்த ஓட்டம் மிகைப்பட்டது போல உணர்ந்தவள், திரும்பி அவன் படுத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தாள். கால்களை

நீட்டி இணைத்து உடலை ஒருமுறை விறைப்பாக்கி, இயல்பாக்கினாள். அப்படியே ஒருக்களித்து தொடைகளுக்கிடையில் கையை வைத்து கதவோடு உடலை சாய்த்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

இரவின் அமைதியின் ஆழத்தில் வேலியருகில் இருந்து பூனையின் கண்கள் இருபுள்ளிகளென ஒளிர்வதைக் பார்த்தாள். தணலென ஒளிரும் பூனையின் கண்களைக் கண்டதில் மனம் பகுதியாக அல்லப்பட்டது. தன்னை மீறி அந்த ஒளிப்புள்ளிக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், குழந்தையின் அமுகுரலை ஒத்ததான அதன் கதறல் சத்தம் கேட்டதும் எழுந்து குடிசைக்குள் சென்றாள். சுதர்சன் போர்த்தியிருந்த சிகப்பு சேலையை விலக்கி அவனருகில் நெருக்கமாகப் படுத்தும் போர்த்திக் கொண்டாள்.

சேலையின் வாசனை மாறி இருப்பதை உணர்ந்தவன், படுத்திருந்தபடி முகத்தருகில் சேலையை வைத்து ஆழ்ந்து வாசனை பிடித்தான். கலவையாக எழுந்த வாசனைகளால் முகம் சுழித்தான். தலைக்குள் வாசனைகள் மாறிமாறி உருவங்கொள்ளத் தொடங்கின. உருவங்கள் அவனை தூரத்தத் தொடங்கியது. மெதுவாக எழுந்து விளக்கின் வெளிச்சத்தை தீண்டினான். வர்ணக் கலவைகளாக அலையும் அந்த உருவங்களை வெளிச்சத்தில் தேடத்தொடங்கினான். வெளிச்சம் மடிந்து இருள் கலக்குமிடத்தில் அவள் நிர்வாணமாக ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தாள். எழுந்து அருகில் சென்றான். அவளுடலிருந்து எழுந்த வாசனை அவன் முகத்திலடித்தது. அங்கிருந்து வெளியேறினான். அது இரவின் மூன்றாம் பொழுதாக இருந்தது.

அதன் பின் அவன் யாருக்கும் தென்படவே இல்லை. அவன் போர்த்தியிருந்த சிகப்பு சேலை மட்டும் அரசமரத்தின் அடியில் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. அன்றையின்பின் அந்த பாதைவழியே பயணிப்பவர்கள் அரசமரத்தின் உச்சியை அண்ணாந்து பார்ப்பதுவும், குழப்படி செய்யும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு “மரஉச்சியில் சுதர்சன் ஒளிஞ்சிருக்கிறான் பிடிச்சுக் கொடுத்திருவன்” என்று சொல்வதும் வழமையானது.

2)

செண்பகம் என்று அழைக்கப்பட்ட நீலவள்ளி கதிர்காமர் கடற்கரையில் இருந்து நூறுமீற்றர்கள் தூரத்தில் அமைந்திருந்தது அந்த முகாம். தென்னைமரங்களும் மாமரங்களும் நிறைந்திருந்த ஒரு பெரிய வளவினை முகாமாக மாற்றி இருந்தார்கள். கடலிலிருந்தும், வானிலிருந்தும் எறிகணை தாக்குதல்கள் அடிக்கடி நடப்பதால் பிரதான வீதியிலிருந்து சில நூறு மீற்றர்கள் உட்புறமாக அமைந்திருந்த அந்த முகாமினை சூழ்ந்திருந்த வீடுகளில் யாரும் வாசிக்க முடியாது போயிருந்தது. அந்த சூழல் எப்போதும் அமைதியாகவே இருக்கும். திடீரென முகாமுக்கான வழங்கலை செய்யவென வாகனங்கள் வந்து செல்லும் ஒலியைத் தவிர, என்னை நேரங்களில் இரையொன்றை விழுங்கிவிட்டு அடுத்த இரைக்காக காத்திருக்கும் முதலையின் அமைதியைப்போல அந்த நிசப்தம் பயமுறுத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

நேரெதிராக முகாமினுள் எந்த நேரமும் ஒரு மகிழ்வான சூழல் நிலவும். வாசலிலிருந்து வரிசையாக நடப்பட்டிருக்கும் பூஞ்செடிகளும், அங்கு நிலவும் குளிர்மையும், பனைமூரி மட்டைகளால் வரிசையாக அடைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறுசிறு குடில்களும் சிரித்த முகங்களுமென அந்த இடம் மனதிற்கு நெகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும். ஆனால் கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவர்களுக்குள் இருந்த மகிழ்ச்சி குறைந்து தளர்வின் சாயலும், ஒருவரை ஒருவர் விலகிப்போகும் இடைவெளியும் வெறுப்பு உருவாகி இருந்தது. என்னாகுமோ

என்ற அய்யமே எல்லோரினதும் விழிகளிலும் தெரிந்தது.

முகாமின் பொறுப்பாளரான செண்பகம் விசாரணைக்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தான். நீண்ட விசாரணையின் முடிவில் அவளிடமிருந்து அறிக்கையைப் பெற்றுக்கொண்ட விசாரணையாளர் “முகாமின் பொறுப்பாளர் என்ற வகையில் அனைத்து நடவெடிக்கைகளும் உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். உங்களை மீறி ஒரு நிகழ்வு நடைபெறுகிறது என்றால் நீங்கள் உங்கள் பணியை செம்மையாக செய்யவில்லை என்றே கொள்ள இயலும். அதற்கான தண்டனை உங்களுக்கு உண்டு. நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். உங்களுக்கான அழைப்பு வரும் என்று கூறி விட்டு சென்றுவிட்டார். மறுநாள் அவளது அணியிலிருந்த அனைவரும் பிரிக்கப்பட்டு அணி மாற்றம் செய்யப்பட்டதாகவும், அவளுக்கு மூன்று மாதங்கள் தண்டனைக்காலமாக தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதன் பின்னர் விரும்பினால் விலகி செல்லாம் அல்லது மாவீரர் பணிமனையில் போராளியாக செயற்பாடுகளை தொடரலாம் என அறிவிக்கப்பட்டது.

தண்டனைக் காலம் நிறைவுற்ற நாளில் செண்பகம் அழைக்கப்பட்டாள். அவளது அணியிலிருந்த தவறுசெய்தாக்கருதப்பட்ட போராளியை சந்திக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அமைதியாக அவளைப் பார்த்தான் செண்பகம். சிலகணம் நீடித்த மௌனத்தை உடைத்து, அவள் மிகவும் நேசித்த அந்த போராளியிடம் என் இப்படி செய்தாய். இயக்கத்தின் ஒழுக்கத்தையும் மரியாதையையும் ஏன் கெடுத்தாய். என்று கேட்டாள். அக்கா, நான் செய்தது தவறுதான். அதற்கான தண்டனையை வழங்கி என்னை விட்டுவிட சொல்லுங்கள். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் எதையும் உணரும் நிலையில் நான் இல்லைபெண்ணாக என்னால் அதைகடந்துவிடவும் இயலவில்லை. ஆனால் அவளையே திருமணம் செய்வதாக முடிவு செய்திருந்தேன். அதற்காக நான் இயக்கத்திலிருந்து விலகி செல்ல கடிதத்தை எழுதியிருந்தேன். அவனும் சம்மதம் சொல்லியிருந்தான். எங்கட இயக்க கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமே அந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரியவில்லை. அவனைத்தான் திருமணம் செய்யப்போகிறேன் என்ற துணிவில், எனக்கான துணை என்ற நம்பிக்கையில், அவனுக்கும் நம்பிக்கை வரவேண்டும், என்ற ஆசையில் நிகழ்ந்துவிட்டது. என்னை காப்பாற்றுங்கள் அக்கா என்று கதறினாள்.

அமைதியாக அறையிலிருந்து வெளியேறினாள் செண்பகம். அவளிடம் சந்திப்பு பற்றி அறிக்கை கேட்கப்பட்டது. அமைப்பு விதிகளை மீறி காதலித்ததோடு, உடல்சார்ந்த தொடர்புகளும் கொண்டிருந்ததாக சம்மந்தப்பட்ட போராளியே ஒப்புக்கொண்டிருப்பதால் இயக்க விதிகளின் படி உச்சபட்ச தண்டனையை வழங்கவேண்டும். அது ஏனைய போராளிகளுக்கு தெளிவு படுத்தப்பட்டு அறிக்கையாக பேணப்படவேண்டும் அதன் மூலமாக இவ்வாறான சீர்கேடுகள் நடைபெறாமல் தடுக்க இயலும். அத்துடன் போராளி என்று தெரிந்திருந்தும் அவளை அவ்வாறு செய்யத்தூண்டிய நபருக்கும் உரிய வழங்கவேண்டும். நாங்கள் போராளிகள் எங்களது நோக்கம் சிந்தனை செயற்பாடு என்பன மக்களின் நலனும் இயக்கத்தின் நலனும் சார்ந்தே இருக்கவேண்டியது. என எழுதி சமர்ப்பித்தான் செண்பகம். கூடவே தனது அணிப்போராளி செய்த குற்றத்திற்காக வழங்கப்படும் தண்டனையை தான் செயல்படுத்த விரும்புவதாகவும் ஒரு குறிப்பினை சேர்த்திருந்தான்.

3)

தனக்கு மிகவும் பிடித்தமான வாசமென்று வீட்டின் முற்றத்தில் ஊசி மல்லிகையை நட்புவைத்திருந்தான் சுதர்சன். அதைப் பார்த்தவள் காணாமலடங்கலில் இருந்தெல்லாம் மல்லிகை செடிகளை கொண்டு வந்து கொடுத்திருந்தான். கண்கள் மினுங்க, பூரிப்புடன் அதனை நடுவதற்காக அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்வான். முற்றத்தில்

இடம் தேடி அங்குமிங்கும் பார்த்து அவளிடம் ஆலோசனை கேட்பான். இருவரும் முடிவு செய்து நடுவார்கள். அவளது முற்றமெங்கும் மல்லிகை செழித்து நின்றது. வீடெங்கும் மல்லிகை வாசம் நிறைந்திருந்தது. அந்த வாசம் அவனை எப்போதும் நினைவூட்டிக்கொண்டே இருந்தது.

அந்த இரவில் தப்பிப்பிபோகாத நினைவுகள் வேர்களென அவளது காலடியிலிருந்து ஆரம்பித்து வளர்ந்து தலைவரை மூடி இறுக்குவதாக உணர்ந்தாள். மூச்சுக்காற்றின் வெப்பம் வேர்களின் நுனிகளைக் கருக்கி அழிக்கின்ற போதிலும், நினைவின் வேர்கள் நின்றுவிடாமல் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. வேர்களால் சுற்றி முற்றுமுழுதாக அடைக்கப்பட்டு இனி இம்மியளவும் அசைய முடியாது என்றதொரு நிலை வந்துவிட்டது என பயந்து “அய்யோ” என்று வாயெடுத்து கத்தினாள். கத்திய ஒலி வெளியில் விழுவே இல்லை. ஆனால் அவளுக்குள் அதன் எதிரொலியும் கேட்பதாக இருந்தது. எழுந்தவள் விளக்கினை கொழுத்தினாள். பின் நிதானமாக ஆடைகளையெல்லாம் களையத் தொடங்கினாள். அந்த இரவின் அமைதியை ஊடுருவி நாய் ஒன்று ஊளையிட்டது. நிர்வாணமான தன் உடலை சுவரில் விழுந்த நிழலில் கண்டுகொண்டாள். அந்த நிழல் அவளில் அமைதியை உருவாக்கியது. அப்படியே தன் கைகளை விரித்து கால்களை சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு நிழலை உற்றுப் பார்த்தாள். சிலுவையில் அறைந்து தொங்க விடப்பட்ட மனிதரை அந்த நிழல் ஒத்திருந்தது.

வெளியில் இருள்மேகமென திட்டு திட்டாக திரண்டிருந்தது. காற்றில் அது பஞ்சப்பொதியென அசைவதுபோலவும் அவளுக்கு தோன்றியது. இருளை நேசிப்பது மிக இலக்கு. அது பகலைபோல எதையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டி விடாது. தனக்குள் எல்லாவற்றையும் புதைத்துக்கொள்ளும். அவள் சிலகாலமாகவே தன்னை இருள் திரண்டு உருவாகிய சதைகளின் மொத்தமாகவே கருதத்தொடங்கி இருந்ததை புரிந்துகொண்டாள். பாயிலிருந்த போர்வையை எடுத்து உடலில் சுற்றிக்கொண்டு திரும்பி பார்த்தாள். கதவினை தள்ளி வெளியில் இறங்கினாள்.

வானை நிமிர்ந்து பார்த்தவள், குடையென விரிந்துகிடக்கும் அதனுள் தன்னை ஒளித்துக்கொள்ள முயன்றாள். வானம் தான் எவ்வளவு பெரிது இருந்தும் நான் ஒளிந்துகொள்ள ஒரு இடமெனும் இல்லையே என்று எண்ணியபடி காற்றில் கரைந்துபோகும் கணமொன்று வந்துவிடாதா என்று சொல்லிக்கொண்டாள். காலடி நிலம் ஒருபிடியென சுருங்கி இருந்தது. இறுதிப் பிடிமானம் அது. இன்னொரு அடி எடுத்து வைப்பதென்றாலும் ஒருசாண் நிலம் அவளைத்த தங்க வேண்டும். அது நிலத்திற்கு இருக்கிறது என்றாலும் எடுத்துவைக்கும் இயல்பு கால்களுக்கு இல்லாமல் போனது. போர்வையை எடுத்து கீழே போட்டுவிட்டு நடக்கத்தொடங்கினாள்.

பெருமரமொன்றிலிருந்து விழுந்த குளிர்மை தேகத்தில் அறைய, நிமிர்ந்து பார்த்தவள், வானத்தை மறைத்து பிரமாண்டமாக கிளைகள் பரந்து கிடந்ததைக் கண்டாள். அந்த மரத்தின் அடியில் சிகப்பு துணியொன்று சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருப்பதை பார்த்தாள். அந்த துணியில் தன்னை மறைத்துவிடலாம் என்று நம்பத்தொடங்கினாள்.

இனிவரும் காலங்களில் யாராவது ஒருவர், அந்த மரத்தில் நிர்வாணமாக தூக்கிட்டுக் கொண்ட பெண்ணின் கதையை இன்னொரு விதமாக சொல்லவும் கூடும்.

புலி எதிர்ப்பு, ஆதரவு எழுத்துக்களும் தமிழக அளவுகோல்களும்.

தீபச்செல்வன் போன்றவர்கள் புலி ஆதரவு / எதிர்ப்பு என்ற இருமையை இலக்கியத்தில் கட்டமைப்பதனுடாகத் தாம் உண்மையின் பக்கம் இருப்பதாக நம்ப வைக்கப் படாதபாடுபடுகிறார். 2019 யூலை «ஜீவநதி» இதழில் வெளியாகிய நேர்காணலிலும் அதன் தொடர்ச்சியாகக் கீழ்வருமாறு சொல்லியிருந்தார்.

« புலி எதிர்ப்புப் புனைவிலக்கியங்களுக்குத்தான் தமிழ் இந்திய இலக்கிய உலகில் பெரும் இடமுண்டு. அதை நடுகல் தகர்த்துள்ளது என்றே சொல்வேன். இதுவரையில் 2 ஆயிரம் பிரதிகளுக்கு மேல் வாசகர்களைச் சென்றடைந்துள்ளது. இரண்டாம் பதிப்பும் காண்கிறது. நடுகல்லை முதன் முதலில் படித்தவர் தமிழக எழுத்தாளர் அம்பை. சிறிய வயதில் பெரியவனாக்கப்பட்ட அந்த அபூர்வமான சிறுவனை தனக்குப் பிடித்திருக்கிறதென சிலாகித்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதுபோல பல பாராட்டு. ஊக்கப்படுத்தல். இனிவரும் காலத்தில் நாங்கள் சொல்லாதபதிவு செய்ய வேண்டிய பல கதைகளை எழுதி முடிக்க வேண்டியதுதான் எனக்கான பணி என்று நினைக்கிறேன். அந்த உந்துதலை நடுகல் தருகிறது»

தீபச்செல்வன் (ஜீவநதி, ஜூலை இதழ்).

இதில் இரண்டு விடயங்களை தீபச்செல்வன் வலியுறுத்திச் சொல்கிறார். ஒன்று தமிழகத்தில் / தமிழ் இலக்கியத்தில் «புலி எதிர்ப்பு எழுத்துகளுக்கு» பெரும் இடம் இருக்கிறது. இரண்டு ஈழப்போரட்டத்தில் பெரியவனாக்கப்பட்ட அந்த சிறுவனை சிலாகிக்கும் தமிழக எழுத்தாளர்கள் குறித்த பெருமிதம். மூன்றாவதாக ஒன்றும் சொல்கிறார். குறுகிய காலத்தில் நடுகல் இரண்டாயிரம் பிரதிகள் விற்றிருக்கிறது என்ற உதிரித்தகவல். இது இலக்கிய உரையாடல்களில் அவ்வளவு முக்கியம் இல்லாத துணுக்குத் தகவல் தான் என்றாலும் அந்த வலியுறுத்தல் ஓர் இலக்கிய அளவுகோல் போலச் செயற்படுவதாகப் படுகிறது. விற்பனை குறித்துச் சிலாகிப்பவர்களுடன் இலக்கியம் குறித்து உரையாட என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆனால் அவருடைய முதலிரண்டு கருத்துகளையும் மறுக்க முடியும். அவ்விரு கருத்துகளையும் தீபச்செல்வன் மட்டுமல்ல பலரும் பலவிதமாக உருட்டியும் பிரட்டியும் சொல்லி நீண்டகாலமாக நம்பிக்கையுடன் சொல்லிவருவதுதான்.

புலி எதிர்ப்பு எழுத்துகளுக்கு தமிழ் இலக்கியத்தில் கிடைத்திருப்பது மிகவும்

சொற்பமான இடம். அந்த இடமும் அப்படைப்புக்கள் உள்ளடக்கத்தில் கொண்டிருக்கும் புலி எதிர்ப்புக்காக «மட்டுமே» கிடைத்திருக்கவில்லை என்பதே இங்கு கவனங்கொண்டு பார்க்க வேண்டியது. அவற்றின் வெளிப்பாட்டில் புலி எதிர்ப்பைத் தாண்டியும் அவை கொண்டிருந்த மூர்க்கமான போர் எதிர்ப்பு மனநிலை, பாசிச எதிர்ப்புக்கதையாடல்கள், போரில் சாமானியர்களின் இடம், தேசியவாதத்தின் பாஸிசமுகம், புலிகளின் துரோகி என்ற கருத்துருவாக்கம் போன்ற கொடூரங்களை வெளிப்படையாகச் சாடியிருந்ததனால் கிடைத்த ஆரோக்கியமான இடமும் அவை இலக்கியமாகவும் இருந்ததும் தான். இதனைத் தீபச்செல்வன் போன்றவர்களால் ஒரு போதும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது.

புலி எதிர்ப்புக் கருத்துகளுக்காக மட்டுமே இலக்கியத்தில் பெரும் இடம் கிடைப்பதாக இருந்தால் சாத்திரியின் ஆயுதஎழுத்து, நொயல் நடேசனின் கானல் தேசம் போன்ற படைப்புக்களே தமிழகத்தில் அதிகமாக விதந்தோதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மாறாக அவை பொருட்படுத்தி வாசிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதிகமும் விமர்சிக்கவும் அவற்றின் உள்ளடக்கத்தின் போதாமைகள் குறித்த கேள்விகளும் அதிருப்தியுமே அவற்றிற்கு எதிர்வினைகளாகக் கிடைத்தன. இதன் மறுதலையாக தம்மைத் தமிழ் \ புலித் தேசியவாதிகளாகவும் புலி ஆதரவாளர்களாகவும் முன்வைப்பவர்களின் படைப்புகள் விமர்சனங்கள் இன்றி, அவற்றின் போதாமைகள் குறித்த கேள்விகள் இன்றி அவற்றின் உள்ளடக்க ஆதரவுக் கருத்துகளுக்காக மட்டுமே கொண்டாடவும், கவனம் கொள்ளவும் படுகின்றன என்பதே நிதர்சனம்.

குறிப்பாக தமிழ்நதி, அகரமுதல்வன், தீபச்செல்வன், குணா கவியழகன், வாசு முருகவேல் போன்றவர்களின் படைப்புகளுக்கு சிறு விமர்சனங்களுமின்றி அவற்றின் தகுதிகளுக்கும் மீறிய இடமும் விதந்தோதலுமே தமிழ்ச்சூழலில் கிடைத்திருக்கின்றன. அப்படைப்புகளின் உள்ளடக்கத்தில் துருத்தியிருக்கும் பாஸிச மனநிலையும் படைப்பின் போதாமைகளும் கண்டு கொள்ளப்படுவதில்லையே ஏன்? அப்படைப்புகளை அம்பை சிலாகிக்கும் சிறுவன் மனநிலையிலிருந்து நோக்குவதும் விதந்தோதுவதுமே எல்லோருக்கும் உவப்பானதாக இருக்கிறது. அதற்கு மாற்றான விமர்சனங்களைப் புலி எதிர்ப்பு என்று சொல்லிக் கடந்து சென்றுவிடவும் முடியும்.

புலியெதிர்ப்பு என்பது நம் சூழலில் குறியீட்டு ரீதியான அர்த்தம் நிரம்பிய அரசியற்செயற்பாடு. இங்கு எதிர்ப்பு என்பது நம் சூழலில் உள்ள சனநாயக மறுப்பை, விடுதலைப்போராட்டத்தின் பெயரால் நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைகளை, அதனுள் புரையோடியிருந்த சாதிய, நுண்பாஸிசத் தன்மையை, துரோகிகள் எனச் சொல்லிச் செய்த அழித்தொழிப்பை நியாயப்படுத்துவதை, இஸ்லாமிய வெறுப்பைக் கொண்டலையும் யாழ்ப்பாணிய மனநிலையை எதிர்க்கும் அரசியல் செயற்பாடாகும். புலி / வெள்ளாள / தமிழ்த்தேசிய மனநிலையின் சிதைவிலிருந்துதான் நம் சூழலில் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு இடையிலான அயக்கியமும், சமத்துவமான வாழ்விற்கான விடுதலைக் கருத்தியலை நாம் கண்டடைய முடியும்..

தலித் பார்ப்பனன் -
சரண் குமார் லிம்பாலே
கருப்புப் பிரதிகள்
தமிழில் : ம.மதிவண்ணன்

\ தலித் பார்ப்பனன்

ஆரம்பகாலத் தலித் படைப்புகளை முற்போக்கு இலட்சியவாதப் படைப்புகளிலிருந்து தீர்க்கமாகப் பிரித்தறிய முடிவதில்லை. இலங்கையில் தலித் இலக்கியம் கே.டானியலிடமிருந்து தொடங்கிய போதே அது இலட்சியவாதப் படைப்புகளின் சொல்முறைகளையும் கருத்துகளையும் முடிவையுமே தன் வெளிப்பாட்டு முறையாகக் கொண்டிருந்தது. அப்போது தலித் எழுத்துகள் குறித்த தெளிவான புரிதல்கள் உருவாகியிருக்கவில்லை. அதனால் சாதியத்திற்கு எதிரான கதையாடல்கள் ஒருக்கப்படுபவர்களின் குரலாகவே இலக்கியத்தில் பதிவாகத் தொடங்கின. பின்னர் அவை ஒருக்குமுறையின் குரலிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு சமத்துவம், சமூகநீதி போன்ற சனநாயக விழுமியங்களைக் கவனப்படுத்தியபோதே இன்று உருவாகி வந்திருக்கும் தலித் படைப்புகளுக்கான முன்வரைவுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சரண் குமார் லிம்பாலேயின் கதைகளும் சரியாக இலட்சியவாதம் முடிந்த புள்ளியிலிருந்து தம் உரையாடலைத் தொடங்குகின்றன. இது தான் தலித் படைப்புகள் தம் இராட்சத இலட்சியவாத இறக்கைகளை கத்தரித்துக் கொண்டு சமூக அநீதி, சமத்துவம், சுய உரிமை போன்ற மீள முடியாதிருந்ததும் மீளவேண்டியதுமான சாதியச் சகதிக்குள்ளிருந்து தம் தனித்துவங்களை மீட்கத் தொடங்கிய காலகட்டம். சமூகத்தின் கூட்டு மனச்சாட்சியின் முன் அம்மீட்பின் குரல்கள் முதன்முறையாக பதிவாகும் போதிருக்கும் தடுமாற்றங்கள், மொழிதல்கள், ஒழுக்கவிதிகள் குறித்த அச்சம், கலாசார வேறுபாடுகள் அழுத்தம் பெறுதல் என அத்தனையும் அனுசூலமான விதத்தில் இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கின்றன.

சரண் குமார் லிம்பாலே தலித் படைப்புகள் இரு வகைகள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார். தலித்துக்களின் படைப்புகளை முற்போக்குடன் ஆதரிப்பவர்கள். மற்றது அவர்களை அய்யோ பாவம் எனப் பார்த்து பரிதாப்பப்படுபவர்கள். அவர் இவ்விரு பார்வைகளையுமே நிராகரிக்கிறார். சரியாக அவருடைய தலித் பார்ப்பனன் தொகுதியில் இருக்கும் கதைகள் அத்தனைக்கும் இந்த நிராகரிப்பின் தணலில் இருந்ததே பொறியை எடுத்துக்கொள்கிறார்.. அந்தப் பொறியிலிருந்து அவர் ஊதி எரியச்செய்யும் வெப்பம் உடலைக் கருக்கி, சாதியத்தால் மூண்டு ஆன்மாவைத் தீண்டும் தீரத்துடன் இருக்கிறது.